

Richard Walton
Galaxy

CAPITOLUL I

Robotul care servea ieși din impasibilitate.

— Dar, domnule, articulă el cu vocea lui metalică, trebuie să vă informez. Căldăraș gigant de pe Anahor, trei felii, calmari din Andromeda, două porții, ragondin cu sos de vin și arpagic de pe Venus, două cratițe, și două languste gigantice de pe Casiopeea II...

— Da, ei și? se răsti Jeff O'Connor cu vocea lui groasă.

— Dar, domnule...

— Dacă EU comand o a treia langustă, asta înseamnă că vreau o a treia langustă! Cred că nu e greu de priceput.

— Mi-aș permite numai să mă mir, domnule. Conducerea de la Galactic Club veghează la sănătatea clienților ei, ar trebuie să știți...

Colosul se aplecă peste Ted Mason, așezat în fața lui la masă și căruia îi era teribil de greu să-și țină ochii deschiși. Pe masa mare se alinia un șir impozant de sticle, majoritatea deja goale.

— Ai auzit, Ted?... Sănătatea clienților!... Arăt eu ca unul care o duce prost cu sănătatea, ai? Și pentru prietenul meu vei aduce o altă sticlă de Tarkala!

— Să vezi când am să mă ocup eu de sănătatea acestei bătrâne grămezi de fiare! mormăi Mason cu o voce cleioasă. O să-i rebobinez creierul.

Robotul care servea se trase înapoi, fixându-și ochii protoplasmici asupra mesei garnisite din abundență.

— Foarte bine, zise el. O a treia langustă și o sticlă de Tarkala. Mă întorc imediat.

Robotul ieși și se deplasă pe culoar cu aceeași demnitate ca acelaia care, ceva mai încolo, îl conducea pe Anton Lurbeck spre Sala marilor plăceri.

Acesta pătrunse într-un mare local gol și care, brusc, la mersul rapid al robotului supravegheat, păru că ia proporții

Richard Walton
Galaxy

CAPITOLUL I

Robotul care servea ieși din impasibilitate.

— Dar, domnule, articulă el cu vocea lui metalică, trebuie să vă informez. Căldăraș gigant de pe Anahor, trei felii, calmari din Andromeda, două porții, ragondin cu sos de vin și arpagic de pe Venus, două cratițe, și două languste gigantice de pe Casiopeea II...

— Da, ei și? se răsti Jeff O'Connor cu vocea lui groasă.

— Dar, domnule...

— Dacă EU comand o a treia langustă, asta înseamnă că vreau o a treia langustă! Cred că nu e greu de priceput.

— Mi-aș permite numai să mă mir, domnule. Conducerea de la *Galactic Club* veghează la sănătatea clienților ei, ar trebuie să știți...

Colosul se aplecă peste Ted Mason, așezat în fața lui la masă și căruia îi era teribil de greu să-și țină ochii deschiși. Pe masa mare se alinia un șir impozant de sticle, majoritatea deja goale.

— Ai auzit, Ted?... Sănătatea clienților!... Arăt eu ca unul care o duce prost cu sănătatea, ai? Și pentru prietenul meu vei aduce o altă sticlă de Tarkala!

— Să vezi când am să mă ocup eu de sănătatea acestei bătrâne grămezi de fiare! mormăi Mason cu o voce cleioasă. O să-i rebobinez creierul.

Robotul care servea se trase înapoi, fixându-și ochii protoplasmici asupra mesei garnisite din abundență.

— Foarte bine, zise el. O a treia langustă și o sticlă de Tarkala. Mă întorc imediat.

Robotul ieși și se deplasă pe culoar cu aceeași demnitate ca acelaia care, ceva mai încolo, îl conducea pe Anton Lurbeck spre *Sala marilor plăceri*.

Acesta pătrunse într-un mare local gol și care, brusc, la manevra rapidă a robotului-supraveghetor, păru că ia proporții infinite.

Apăru deodată o junglă de plante roșii și verzi, scăldată într-o lumină blândă și impregnată cu parfumurile cele mai amețitoare. O fântână de cristal curgea în cascade ușoare, în mijlocul unei plaje lungi cu nisip fin.

— Vreau un lac, zise Lurbeck căruia i se urcase amețeala la cap.

Undeva se auzi păcănitul unui buton, și în fața lui apăru un lac argintiu.

— Vreau un zefir... Da, un zefir înmiresmat cu parfumuri de trandafiri..., dar cu un ușor miros de whisky.

— Asta mi-ar fi greu, domnule...

— Fă ce-ți spun, idiotule!

— Bine, domnule.

Lurbeck simți suflul unei brize și începu să se dezbrace.

— Vreau sirene... Da, tot lacul plin cu sirene.

— E cu neputință, domnule.

— Vreau sirene!

— Cele de care dispunem sunt deja ocupate, domnule.

— Adu-le aici! Ori îmi aduci sirene, ori te fac bucățele pentru tot restul zilelor tale. Ai înțeles?

— Dacă vă dau ascultare, domnule, voi fi trimis la uzină pentru dereglare de personalitate și voi fi pus la munci inferioare.

— Tu alegi.

Androidul păru că se concentrează. Ceva scârțâi în creierul său psiho-mecanic.

— Foarte bine, domnule, zise el, apăsând pe un alt buton.

Într-o încăpere vecină, un alt robot apăsa și el pe un buton. Un perete se dădea în lături și ieșeau la iveală tije telescopice încărcate cu băuturi răcoritoare.

În încăperea parfumată, Tom Sangrino se elibera de adorabila creatură de pe Varga, care continua să se întindă pe patul plutitor. O lumină blândă juca pe pielea albăstrie a umanoidei.

Clătinându-se, Sangrino ajunsese lângă George Spencer care ducea un pahar la gură.

— George, cred că am face mai bine să nu insistăm. Fetele astea îmi creează o stare ciudată.

— Da, cred că ai dreptate, Tom, varguinele astea sunt drogate.

— Fiziologic drogate! Îmbuibate până-n gât! Asta e natura lor, bineînțeles, dar noi îi simțim efectele prin simplu contact... Renunț.

— Încă o sărutare? zise cu ironie o tânără umanoidă, apropiindu-se de Sangrino.

Dar acesta nu avu ocazia să-i răspundă. În încăpere se contură un ecran și, în dreptunghiul de sticlă, apăru în fața lui Ben Harrisson, directorul de la *Galactic Club*.

— Hello, Tom, ce zici de seara asta?

— Parcă aș fi într-un fumoar de opiu, fir-ar să fie! Trimite-ne două venusiene; astea sunt, pur și simplu, insuportabile.

— Îmi pare rău, Tom, dar seara s-a terminat.

— Cum adică?

— Îți comunic un ordin al comandantului Thorn. Trebuie să ajungi de urgență la Centrul Forțelor Spațiale.

— E o glumă? Permisia noastră expiră abia peste trei zile.

— Nu am nici o putere, și sfatul meu este s-o ștergi cât mai repede. Salut, Tom, și pe curând!

Ecranul se stinse și Sangrino se întoarse spre Spencer care-și răvășea chica roșcată, cu un aer stingherit.

— George, sună adunarea, bătrâne! Plecăm imediat.

— Cum... În halul în care sunt?

— Vrei să spui în halul în care suntem. Doar ai auzit: e un ordin.

Spencer pocni călcâiele, mormăind nemulțumit.

Echipajul navei *Galaxy* era legat printr-o strânsă prietenie, și asta de mulți ani, dar, în serviciul comandat, prietenia ceda locul regulamentelor și disciplinei militare.

Spencer își încheie tunica purpurie și se înclină în fața șefului.

— La ordinele tale, comandante.

— Ne întâlnim în rachetobil.

Astronavigatorul ieși în grabă din încăpere, în timp de Sangrino își termina fără grabă băutura.

Doamne, ce i se mai învârtea capul!...

Avea impresia că merge pe vată și, câteva clipe mai târziu, când își întâlnește colegii, fețele lor îi dansau în fața ochilor.

— Tocmai când era să halesc o a treia langustă! se tânguie O'Connor cu o strâmbătură.

— Și sticla mea de Tarkala! adăugă Ted Mason între două sughițuri. Țasta e curat ghinion. Când puteam și eu să mă îmbăt în toată libertatea!

— Când mă întorc, vreau să am lacul plin cu sirene, se înflăcăără Anton Lurbeck. Și îl voi avea. Ah, pe inelul lui Saturn!...

— Domnilor, la drum!

Tom Sangrino intră primul în rachetobil, dădu un ordin rapid robotului-pilot, și aparatul, după ce părăsi pista de decolare, luă imediat direcția New Washington.

Călătoria nu dură mai mult de douăsprezece minute, dar se făcuse deja noapte când monoblocul luă contact cu Centrul Forțelor Spațiale, gigantic

ansamblu de clădiri cu forme cubice, ridicat pe malul drept al Potomacului.

Astronauții au fost imediat direcționări spre o construcție înaltă din oțel și beton, cu zidurile acoperite de basoreliefuri tăiate în masa clădirii și scoase în evidență de efectul combinat al vopselurilor fluorescente și al proiectoarelor cu lumină ultravioletă.

Scenele reprezentate aduceau un omagiu marilor victorii repurtate de Forțele Terestre de la întemeierea Marelui Imperiu Galactic și simbolizau în ezoterismul cel mai pur *libertatea gândirii umane în timp și spațiu*.

Sangrino și oamenii lui părăsiră rechetobilul și urcară într-un mic „scooter” pneumatic care făcea legătura între diferitele părți ale clădirii, și astfel ajunseră în fața a două enorme panouri de oțel ce se deschiseră imediat în fața lor.

Pătrunseră într-o încăpere rotundă, imensă, cu perețiidecorați cu hărți cerești în colorelief, în centrul căreia, în spatele unei mese în formă de semilună, stătea comandantul-general David Thorn.

Era un tip înalt, de vreo cincizeci de ani, a cărui privire îndepărtată părea că reflectă toate profunzimile vidului.

Se ghicea în el un vechi militar, plin de asprime și severitate, dar Thorn, în spatele unei atitudini destul de rebarbative, ascundea o mare bunătate sufletească.

Ochii lui vioi scrutară grupul de astronauți și un mic zâmbet forțat îi întinse buzele.

— Îmi pare rău pentru permisiile voastre, dar sunt obligat să le anulez. Sper că nu aveți nici un alt proiect?

— În afară de cea de-a treia langustă pe care... în fine..., bâigui O'Connor.

Cizma grea a lui Sangrino îi apăsă degetele de la picioare în timp ce Thorn se ridica de la masă.

— Voi avea nevoie de voi, zise el fără să-i acorde atenție lui O'Connor. O simplă misiune de informare.

— Despre ce-i vorba? întrebă Sangrino.

— Planeta Rega a dispărut.

Echipajul de pe *Galaxy* păstră tăcerea, ceea ce păru că-l surprinde pe comandantul Thorn.

— Repet: planeta Rega a dispărut.

— Cum asta? reuși să întrebe Sangrino, încercând să lupte împotriva efectelor drogului.

— A dispărut, a explodat, s-a dezintegrat în vid.

— Cum?

— Se pare că această mică lume a fost victima unei catastrofe planetare, așa cum a fost cazul, în sistemul nostru, cu Phaeton, a cărui distrugere masivă a dat naștere miilor de asteroizi ce bântuie spațiul între Marte și Jupiter. Și în acest colț al Galaxiei sirena sună alarma.

— Ah! Sirenele! îl întrerupse Lurbeck cu un oftat.

Privirea lui Thorn se înăspri puțin.

— Comandante Sangrino, oamenii dumitale au o atitudine bizară astăzi. Ai putea să-mi explici ce se întâmplă?

— Oh!... puțină oboseală. Nu-i nimic.

— Bine. Să continuăm.

Thorn luă o baghetă din bambus și arătă pe o hartă mare.

— Planeta Rega aparținea sectorului Balenda, aici, la limita Circuitului, și nu fusese descoperită decât în cursul ultimilor ani. Și ceea ce ne îngrijorează este tocmai cauza acestei catastrofe, aparent de neînțeles.

— O catastrofă planetară de genul acesta ar fi trebuit, totuși..., încercă să intervină Sangrino, dominându-și amețala...

— Nu există nici o explicație rațională, îl întrerupse Thorn, puțin tăios, doar dacă reușim să stabilim o legătură ne este cu totul necunoscut.

Această zonă nu este încă repertoriată, dar totul ne face să credem că ne găsim în contact cu o regiune unde fenomenele fizico-chimice se supun unor legi noi, într-un fel un meta-univers, dar ale cărui interpenetrații spațio-temporale de ordin cuantic ar putea să aducă o explicație rațională acestei catastrofe, care a costat viața a douăzeci și cinci de mii de persoane.

Comandantul-general Thorn se întoarce cu fața spre ei.

— Într-adevăr, continuă el, douăzeci și cinci de mii de coloni emigraseră pe Rega ca să clădească acolo o nouă omenire, dar, după cum transmite baza spațială de pe Cerpheu, n-a mai rămas nici un supraviețuitor. Totul s-a petrecut cu o rapiditate incredibilă. Așa că iată, domnilor, ce aștept de la intervenția voastră: vreau un raport mai amănunțit, dar și un studiu complet al acestei zone a Periferiei, care scapă cunoștinței noastre. Obiecții?

— Nu, nici una, răspunse Sangrino.

— Cum ajungeți pe Cerpheu, intrați în legătură cu colonelul Greene. A fost anunțat.

— Greene..., ăăă... Ați spus Greene?

— Ați auzit bine.

— Foarte bine... Voi...

— Plecarea mâine dimineață la ora opt. Asta e tot, domnilor.

Cele cinci pocnituri de călcâie, care urmară acestor cuvinte, păcătuiră prin lipsa de nerv și de sincronism, și asta produse o grimasă pe fața lui Thorn.

Deschise panourile blindate și veni lângă Sangrino când acesta se pregătea să iasă în urma camarazilor lui.

— Tom, îi zise el pe un ton patern, vă sfătuiesc să dormiți bine la noapte. Toți aveți mare nevoie de odihnă.

— La asta mă gândeam și eu, domnule comandant-general. Vreau să spun...

— Rupeți rândurile!

CAPITOLUL II

Galaxy străbătea spațiul.

Prin hublourile periferice, Pământul fugea înapoi, pierdut într-o imensitate violacee, și când nava cosmică trecu de orbita lunară, Tom Sangrino comandă manevra saltului.

— Reactoare hiperspațiale spre careul 18.

— Executat.

— Putere laterală 8... 12... 18... 26... 36...

— Contact...

— Contact...

Imediat stelele se stinseră și un vid nebulos învăluia nava.

De acum înainte *Galaxy* se comporta ca un submarin. Străbătea subspațiul, acel *no stars' land* subiacent cvadridi-mensionalului continuum, unde timpul devenea negativ și unde însăși materia nu mai păstra decât o valoare teoretică. Dar, în acest timp negativ, viteza navei depășea de mai multe zeci de ori viteza luminii.

Pe cadranul „tempometrului”, cifrele defilau deja cu o regularitate de metronom. La postul lui de conducere, Tom Sangrino supraveghea cadranele luminoase care îl informau despre funcționarea generatoarelor cu plasmă, despre relațiile constante cu servomecanismele care, în partea din spate, acționau într-un infern de radiații, și, în sfârșit, despre buna conductibilitate a tuburilor „beta” legate la injectorul centrifugă.

Se mai uită o dată la pilotul automat pe care tocmai îl bransase, apoi își aprinse o țigară și se ridică din fotoliul său presurizat.

George Spencer, astronautul, se ridică și el, răvășindu-și claia roșcată.

— Pe Sirius! exclamă el. Cred că am fost „lovit” puternic ieri seară. Spre Cerpheu ne

îndreptăm, nu-i așa?

Agentul spațial nu-și putu reține zâmbetul.

— Cred că da. Și, pe cât îmi amintesc, suntem așteptați de amiralul Greene.

— Mai degrabă colonelul Greene, rectifică Anton Lurbeck, venind spre ei. N-am prea priceput eu restul, dar am memoria gradelor.

— Mie îmi scapă numele planetei care a dispărut, interveni O'Connor, mijind ochii.

— Rega, răspunse Sangrino.

— Mda!... ei și? Unde să găsim planeta asta?

Ted Mason ieși din cabina lui.

— O să scotocim, barosane, și cu nasul tău suntem siguri că o vom găsi.

Toți izbucniră în râs, în timp ce Sangrino relua controlul aparatului.

— Haideți, domnilor, gata cu gluma. *Galactic Club* să ne servească drept lecție. Toată lumea la posturi!

Călătoria continuă fără incident, călătorie de peste o sută de ani-lumină, și, când avertizoarele luminoase ale automatelor de control începură să pâlpâie, Tom Sangrino refăcu contactele și *Galaxy* reveni în spațiul normal.

Planeta Cerpheu, de tip terestru, era o mică lume descoperită în timpul celei de a treia cuceriri spațiale și constituia, prin poziția ei la limita Circuitului, un excelent post de observație pentru Comisia Strategiei Spațiale, plasată sub înalta conducere a colonelului Greene.

Aceasta din urmă, în compania coordonatorului Benac și a căpitanului-maior Rinaldi, primi echipajul de pe *Galaxy* în biroul său particular, dar, de la primele cuvinte schimbate, Sangrino ghici stinghereala care domnea printre membrii comisiei.

— Vreo veste proastă? întrebă el.

Colonelul Greene dădu din cap.

— Ați fost înștiințați despre catastrofa survenită planetei Rega, zise el, dar s-a întâmplat ca a doua planetă să sufere aceeași soartă. E vorba de Gomara.

— Gomara?

— S-a întâmplat ieri. Disparația brutală a acestui planetoid a perturbat rău sectorul pe plan gravitațional. Noi n-am avut nimic de suferit, dar faptul a devenit îngrijorător.

— Pe toți zeii!

— De altfel, centrul nostru de observație a înregistrat catastrofa. Vă vom prezenta un film. Nu e prea clar, din cauza distanței, dar vă veți face, totuși, o idee despre brutalitatea fenomenului.

Greene apăsă imediat pe câteva butoane.

În perete apăru un ecran.

La început, nu se vedea decât vidul, apoi câteva stele. În urma măririi, apăru o planetă luminată strălucitor.

— Uitați-vă cu atenție, zise coordonatorul Benac.

Câteva secunde de așteptare, o rotație lentă a planetei, urmată de o explozie bruscă. Scoarța se despică de la un pol la altul și urmă explozia brutală, ca o grenadă. Rămășițele fură proiectate în spațiu cu o violență nemaivăzută, în vreme ce din centrul planetei se degaja o imensă sferă de foc care păru că ia aparența unei *nove*.

Greene făcu un gest și ecranul se stinse.

Sangrino făcu un pas înainte.

— Aș putea să revăd filmul, colonele? întrebă el.

Greene clătină afirmativ din cap și dădu un ordin rapid în intercom. Pe ecran reapărură primele imagini.

— Stop! zise Sangrino.

Imaginea se opri, în vreme ce agentul spațial se apropia de ecran.

— Ați remarcat acest fulger luminos care precede explozia planetei? întrebă el.

Căpitanul-maior Rinaldi aprobă.

— Inițial, așa ni s-a părut și nouă, dar fulgerul s-a produs pe o altă față a Gomarei. Nu vedem decât o parte pe franja luminată. În privința asta, există păreri divergente, unii cred că e vorba de o reverberație a astrului pe un ocean sau un strat noros foarte dens, așa cum prezenta Gomara, dar, personal, încerc aceeași îngrijorare. Din nefericire, nu ne putem pronunța asupra naturii exacte a acestei energii.

— Ce sursă de energie se folosea pe Gomara? întrebă George Spencer.

Răspunsul îl primi de la colonelul Greene.

— Nu știu la ce vă gândiți, zise el. Ca și în cazul planetei Rega, centralele noastre energetice de pe Gomara nu erau destul de puternice ca să provoace o asemenea catastrofă. Gomara era o planetă recent colonizată și populația ei poate fi estimată la aproximativ treizeci de mii de suflete.

— Nici un supraviețuitor din personalul navigant? întrebă Ted Mason.

— Ba da. Câteva rachete decolaseră înainte de catastrofa; azi dimineată au ajuns pe Cerpheu.

— Oamenii aceștia nu au remarcat nimic anormal?

— Nu.

— Ce știți de acest meta-univers care s-ar învecina cu acea zonă a Circuitului? întrebă la rândul lui Lurbeck.

Coordonatorul Benac se ridică.

— Nu mare lucru. Probabil comandantul-general Thorn v-a spus. S-a emis ipoteza unui anti-univers constituit din materie inversată, dar această sugestie a antimateriei a fost respinsă în urma diferitelor observații. N-am înregistrat niciodată fenomene de dezintegrare a materiei rătăcitoare care brăzdează spațiul în această regiune, nici cea mai mică degajare de energie. Tot ce am putut

înregistra este prezența unei materii *diferite* și care nu corespunde cu nimic din universul nostru. E vorba de elemente grele, dar stabile..., cel puțin așa credeam. Dar nimic nu este dovedit. De altfel, observațiile sunt foarte dificile și, pe de altă parte, nici un aparat nu a riscat încă să pătrundă în această zonă riguros interzisă navigației.

Tom Sangrino dădu ușor din cap.

— Ei bine, în acest caz, zise el, cred că veți anula interzicerea în cazul nostru.

— Am primit confirmarea misiunii voastre, aprobă colonelul Greene, ridicându-se și el. Dar trebuie să vă previn că e vorba de un sector extrem de primejdios din cauza vârtejurilor galactice care îl protejează și a meteoriților nerepertoriați. De asemenea, trebuie să vă mai previn că nu există nici un releu spațial în acest sector și că aprovizionarea voastră cu energie nu se poate face decât pe Vorak. O mică planetă din sectorul Balenda pe care am încredințat-o unei echipe de agronomi sub conducerea profesorului Cartier. Au rezerve de carburant.

Colonelul Greene zâmbi binevoitor.

— Nu vă fie teamă, veți avea toate coordonatele înainte de plecare. Vreți să luați masa cu noi, domnilor? Vă place friptura de iepure?

Această întrebare nu mai era valabilă puțin mai târziu, când *Galaxy* ieșea din zona de atracție a lui Cerpheu... sau poate doar pentru Jeff O'Connor, a cărui poftă de mâncare pantagruelică era departe de a fi satisfăcută.

Era bun iepurele, dar, cerule, o coapsă doar!... Când abia un iepure întreg i-ar fi deschis pofta de mâncare!

CAPITOLUL III

Acum era nevoie să dea dovadă de cea mai mare prudență. Nici o măsură de precauție nu

trebuia să fie neglijată și viteza navei în spațiul normal fusese mult redusă.

În apropiere de Periferie, norii de materie cosmică luau formele cele mai neregulate, cele mai curioase: spirale, arabescuri, paraboloide, șerpi gigantici de lumină sau, pur și simplu, „plăcinte” imateriale pudrate parcă cu argint.

Nu se găseau prea departe de zona vârtejurilor galactice, și o materie rătăcitoare, necunoscută, începea să se manifeste, țâșnind orbește prin vid.

Tom Sangrino, în fața radarelor, comanda tirul imediat ce acea materie ciudată se preciza în fața navei.

O'Connor era nemaipomenit la dezintegratoare. Brăzdând cerul cu dărele lor incandescente, teribilele raze calorice baleiau materia compactă; blocuri întregi făceau explozie, dezintegrate într-un nor de aburi și de mari flăcări albe. Astfel, în drumul ei, imensa navă spațială provoca o spărtură care o sustrăgea contactului cu aeroliți periculoși.

Înaintarea continuă, dar în curând vocea lui Ted Mason răsună în difuzoarele cabinei de control:

— Câmp magnetic înregistrat: 10 000 Gauss.

O clipă, fața lui Sangrino încremeni.

— Nu înțeleg. Vrei să verifici, Ted?

Urmă o tăcere.

— Creștere rapidă: 52 000 Gauss, reluă deodată vocea lui Mason.

— Debranșarea sondelor exterioare. Repede!

— Ordin executat, comandante.

— Nici o stricăciune?

— Nu. Tabloul de comandă rămâne mut.

Tom Sangrino oftă. Un câmp magnetic de asemenea putere ar fi putut să scoată din funcțiune delicatele aparate de sondare fixate pe coca navei, dar, din fericire, nu se întâmplă nimic.

Aventura, iată, începea în acest univers necunoscut, populat cu capcane și primejdii, și trecură minute grele în tăcerea generală care domnea la bordul navei.

În sfârșit, câmpul magnetic înregistrat de Mason dispăru în același timp în care *Galaxy* pătrundea printr-o lungă spărtură de materie cosmică.

Materia se rarefia progresiv, se estompa, se dilua în marea noapte eternă, cedând locul unor noi concentrări de gaze. Aceste mase de fulgi cu forme ciudate semănau cu niște enormi nori cumulus, încât li se păreau că trec printr-o mare de nori.

Agentul spațial reduse viteza navei, dar o intervenție a lui Spencer readuse îngrijorarea generală. Brusc, temperatura exterioară coborî în mod bizar, iar sondele periferice repuse în funcțiune rămâneau blocate *sub zero* absolut.

Temperatura limită de -273 grade Celsius era cu mult depășită, iar cea care domnea în vid, în locul acela, era dificil de controlat cu aparatele de bord de tip clasic.

Fură nevoiți să recurgă la Creierul Total și la ingeniozitatea lui Spencer pentru o analiză aproximativă, și roșcatul anunță, spre uimirea generală:

— Între -480 și -500. Pe Sirius, vă dați seama?

Era un fel de sfidare lansată totalei absurdități a lucrurilor, căci, într-adevăr, această temperatură nu mai avea nici o semnificație. Devenea absurdă, scăpând legilor universului convențional și, în consecință, înțelegerii oamenilor.

O neliniște nebună, incontrollabilă, puse stăpânire pe astronauți. De acum înainte aveau să lupte împotriva necunoscutului, și Sangrino fu zguduit de sentimentul unei primejdii.

Acest frig imens, nebănuit până atunci, ce influență putea să aibă asupra navei, asupra

învelișului ei exterior constituit din materiale provenite dintr-un univers normal?

Nici o încercare nu fusese făcută vreodată la asemenea temperaturi; se studiasse doar rezistența aliajelor la căldură, la teribila căldură a coroanelor solare și la diversele reacții termonucleare, dar niciodată la -500 de grade!

Totuși, un reflex banal incita la o logică bazată pe raționamentul valorilor: *ceea ce era posibil în direcția căldurii nu putea să fie posibil și în direcția frigului?*

În asta consta toată primejdia, în răspunsul afirmativ sau negativ la această întrebare elementară, dar Sangrino preferă să o respingă și dădu singura dispoziție care se impunea:

— Încălzim coca exterioară, ordonă el. Branșați circuitele paramagnetice.

Lurbeck porni imediat un generator și curentul electric se deplasă în conductorii instalați în coca de protecție.

Sangrino privi pe ecranul de control și nivelul agitației termice îl liniști. Dar, chiar în clipa aceea, un alt fenomen, vizual de data aceasta, le atrase atenția.

Norii de gaz se rarefiau și, prin scobitura maselor pufoase, apărură un univers feeric, grandios, minunat, într-o împrăscare de lumini vii, scânteietoare, aproape ireale.

Imense dăre luminoase învăluiau nava, azurii, indigo, alburii, topaz, galben-aurii... Altele rubinii se înălțau cu cele de un verde strălucitor în lungi curcubee, încremenite ca niște arcade gigantice, care legau un infinit de un altul.

— Opriți mașinile.

Galaxy rămase pe loc, spre marea ușurare a astronautilor. În jurul aparatului, bare de materie scânteietoare păreau că plutesc în vidul iradiat. Și semănau cu materia... dar cu o materie ciudată, constituită din granule, puternic concentrate.

Străluceau, dar fără să emită nici cea mai mică radiație. Erau ca niște fațete, ca niște cristale de zăpadă aglomerate, într-o ceață rece, cu o strălucire aparentă, care își schimba culoarea după unghiul din care erau privite. Decor de vis, de basm, în care capătul baghetei fermecate ar fi trasat lungi dâre de lumină. Și acele pulberi înstelate unite cap la cap brăzdau vidul, formând arabescuri dintre cele mai ciudate.

Toate culorile de pe Pământ erau acolo, de la violet la roșu, trecând prin nuanțele șofranului, îmbinări policrome, cele mai dulci, cele mai plăcute, culori vii, culori dure, moderate, violet-roșiatice, așa cum nu scosese niciodată la iveală vreun spectograf. Dar toate culorile se reflectau de la sine și acesta era lucrul cel mai ciudat, căci, aparent, nu exista nici o sursă de radiație.

Acele bare - ele însele *erau culoare!* O întreagă gamă de culori pe care nici o prismă, nici o refracție n-ar fi putut s-o producă vreodată în universul normal.

Flori de lumină țâșneau din acest desfrâu cromatic, în improșcări stacojii, galben-aurii, purpurii, altele pestrițe, ciufulite ca niște crizanteme, eliberând în vid lungile lor liane de materie irizată, roșu-închis sau galbenă ca lămâia, stindarde de purpură sau de un roșu-stacojiu... flamuri fâlfâind de culoarea coralului și a mușchiului verde..., eșarfe de un roșu-purpuriu, albastre, turcoaz, bățând în portocaliu..., cascade de diamante, rubine, topaze, înghețate în vid, pentru eternitate, de bagheta magică a unei zâne!

— Lumină solidificată! murmură Sangrino după o clipă. Anton, ce spun analizatorii?

— Cred că ai dreptate, comandante, dar...

— Dar?

Lurbeck își dresă glasul, apoi zise:

— Suntem în prezența unei materii necunoscute. Nici Creierul Total nu se poate pronunța.

— Ce spune?

— Complex materie-lumină-energie cu puternică concentrare ionizată.

— Ionizată?

— Fotonic.

— E cu neputință.

— Examenul ar indica o materie fotonică.

— Dar fotonul are masă nulă. Nu există nici un atom de foton. Mai departe?

— Gravitație nulă.

— Anton....

— Da, comandante?

Sangrino ezită ușor.

— Nu, reluă el brusc, las-o baltă. Cred că trebuie să procedăm la un examen mai direct în laboratorul nostru. Voi ieși împreună cu Jeff și voi aduce una dintre aceste bare. Trebuie neapărat să fim împăcați.

— Pe o temperatură de -500 de grade?

Sangrino nu răspunse. La ordinul său, O'Connor aduse costumele de ieșit în spațiu și amândoi le îmbrăcară în tăcere. Părăsiră împreună cabina, trecură în sasul de compresiune și branșară rezistențele termice ale costumului protector.

Comandat de Spencer, sasul se deschise și cei doi se lansară în vid. Prin mici salturi succesive, pătrunzând printre barele de lumină, se îndepărtară de aparat, alunecând pe o arcadă cristalină aruncată peste tenebre.

În jurul lor, lumina rece desfășura o întreagă gamă de culori, de o fluorescență vie, aproape imaterială.

Sangrino arătă o bară și amândoi o abordară cu cârligele dantelate de la capătul brațelor.

Bara se rupse, pluti o clipă în vid, dar O'Connor o prinse plonjând cu disperare asupra ei. Sangrino trase de cordon și-l readuse pe colos în dreptul lui. Era timpul să se întoarcă, și, câteva minute mai târziu, cei doi pătrundeau în sas cu prețioasa lor povară.

Era ciudat. Acum, la bordul navei, și sub efectul gravitației artificiale, bara de materie părea să cântărească o tonă!

Fu nevoie de intervenția lui Spencer, a lui Mason și Lurbeck pentru a o transporta în laboratorul de spectografie.

Sangrino ceruse o foarte mare atenție și toți își pusese ră mânuși izolatoare, casca translucidă, polarizantă, și hainele de protecție.

Aparatele au fost bransate și, în tăcere, toate privirile erau îndreptate spre misteriosul obiect a cărui luminiscentă, din minut în minut, părea că devine mai vie.

Lurbeck și Spencer se agitau în fața ecranelor de control ale analizatorului fotometric, dar Lurbeck, după un moment, se întoarse cu exasperare:

— Nu înțeleg nimic, mărturisi el. Această lumină are o masă de 0,8 și este atât fonică, cât și electronică.

— O lumină foto-electronică?

— În energie statică! interveni Spencer. Dar lucrul cel mai tulburător este că relația foto-electrică nu este deloc determinată de constanta lui Planck.

— H...?

— Da, comandante, H este egal cu zero.

— Anton, părerea ta?

Lurbeck se întoarse.

— George are dreptate. Această materie electro-luminică aparține unui alt nivel energetic. În stare statică este posibil, dar conține o energie colosală, ceva în genul a mai multe miliarde de volți pe milimetru cub.

Urmă o tăcere pe care vocea lui Spencer o rupse deodată.

— Pe tot focul din cer, uitați-vă!

Arăta spre aparatele de control. Un ac începea să se agite pe un cadran: energia statică înregistrată ceda acum locul unei energii dinamice progresive.

— Comandante! strigă O'Connor.

Toți se întoarseră dintr-o dată. Reflexe ciudate ieșeau din bara de energie, în care părea că se declanșase brusc o violentă activitate internă. Fațetele iradiau în vreme ce, în întreaga masă, se degaja o radiație vie, orbitoare. O căldură brutală invadă deodată laboratorul.

Sangrino trânti o înjurătură.

— Evacuarea imediată! Repede! Ted, acționează sasu de ejecție!

Mason se mișcă fulgerător, în timp ce Sangrino și Lurbeck făceau deja bara scânteietoare să alunece pe suport. Suportul se înclină în fața deschizăturii, bara alunecă în sas și fu proiectată în vid.

O clipă, astronauții o văzuseră legănându-se în spațiu, apoi se imobiliză, reluându-și aparența normală în mijlocul altor blocuri de energie.

— Pe tot focul din cer! exclamă Sangrino, cred că era și timpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă O'Connor încă sub impactul emoției.

— Cred că am înțeles. Căldura ambiantă a „trezit” această misterioasă energie. Trezit poate că nu e termenul potrivit, dar rămâne, totuși, condiționată de diferențele de temperatură. În vid și la -500 de grade, această energie rămâne în forma ei statică, dar temperatura laboratorului a declanșat amorsarea. Miliarde de volți pe centimetru cub, fir-ar să fie! Vă dați seama?

Simțea un fior de gheață trecându-i pe șira spinării în timp ce Spencer venea mai aproape.

— Ținând cont de temperatura ambiantă, această bară a suferit, deci, o variație de peste 500 de grade. Dar încălzirea despre care vorbești nu ar fi cu puțință la mai puțin de 273 de grade?

Întrebarea era pertinentă, și Tom Sangrino întrezări temerile roșcovanului. Într-adevăr, te puteai întreba care puteau să fie reacțiile acestei energii trecând de la nivelul -500 la nivelul -273 al universului normal, adică cu „o încălzire” de 273 de grade.

— Trecerea de la static la dinamic, completă agentul spațial, dând ușor din cap. E foarte posibil, și chiar sigur după părerea mea, dar e ceva care nu merge în teoria ta, George.

Arată prin hublou spre blocurile scânteietoare.

— Această materie este antigravitativă, nu ascultă de nici o lege a mecanicii clasice. Pe de altă parte, este lipsită de orice mijloc de propulsie. Cum ar putea ajunge în universul nostru? N-aș zice nu dacă fiecare bară ar exploda în vid cu o eliberare colosală de energie. Dar de aici și până la a pulveriza o planetă situată la miliarde de kilometri... Eu nu cred. Explozia s-ar produce cu mult înainte.

— Poate că ai dreptate, aprobă roșcovanul, scărpinându-și fruntea, dar există totuși o legătură destul de ciudată între explozia planetei Rega, cea a planetei Gomara și această extraordinară energie pe care am descoperit-o. O bară de zece până la cincisprezece metri ar fi suficientă pentru distrugerea uneia dintre aceste lumi.

— Voi consemna asta în raport, zise Sangrino, debarasându-se de echipament. Totuși, e păcat că nu putem lua cu noi un eșantion din această materie pentru un studiu mai aprofundat. Dar dacă într-o zi va fi posibil, ei bine, vom intra în posesia celei mai puternice energii din lume! Și fără mare cheltuială!

— Ce hotărâre iei, comandante?

Tom Sangrino ridică din umeri, arătându-și astfel neputința. O clipă, privirea îi rătăci asupra spectacolului fabulos ce i se oferea de partea cealaltă a hublourilor.

— Am făcut tot ce puteam face, răspunse el. Necazul e că nu mai avem destul carburant ca să ajungem pe Cerpheu.

Și se întoarse să adauge:

— Toată lumea la posturi. Direcția Vorak!

CAPITOLUL IV

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control.

Cu viteză redusă, nava spațială se apropia de Vorak, mica planetă de tip terestru, care orbita în jurul unui soare mare de un alb-albăstrui.

Călătoria fusese rapidă și fără probleme. După ce ieșise din misteriorul univers cromatic și trecuse de zona periculoasă a vârtejurilor galactice, *Galaxy* își începuse mișcarea de rotație în jurul planetoidului.

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control...

Se stabilea contactul cu stația de pe Vorak și Sangrino se pregătea deja pentru manevră.

— Decelerație în careul 10. Contrafuzee la 4 000 unități... Suprafața lui Vorak defila cu o viteză vertiginoasă, sarabandă de continente de sol roșu, oceane de un albastru-petrol și de lungi lanțuri muntoase împodobite de zăpadă.

Nava fu cuprinsă de un freamăt în timp ce retrofuzeele începeau să frâneze cu o decelerație constantă.

Riguros controlată de o frânare cibernetică, viteza de coborâre se diminua progresiv. Mai trecură câteva minute, apoi, în contact cu solul, șocul final fu absorbit de suporturile telescopice ce jucau rolul de amortizoare.

Se găseau pe un teren sumar balizat, acoperit cu o iarbă scurtă de un verde strălucitor, iar micile barăci din scândură ce se ridicau nu departe de

acolo, cu turnul de control făcut din bârne încrucișate, îi făcură pe astronauti să zâmbească.

Era destul de rudimentar, într-adevăr, dar, în această laborioasă realizare, nu se putea decât aprecia admirabilul spirit de sacrificiu și de voință care îi însuflețiseră pe pionierii de pe Vorak.

— Deblocați sasu, comandă Sangrino.

Un jeep traversa terenul, hurducându-se, și opri foarte aproape de *Galaxy*, în vreme ce astronautii se pregăteau să debarce.

Urcară imediat în vehicul, primiți călduros de un tip înalt, cu o cămașă în carouri, și câteva clipe mai târziu se găseau în baraca centrală ocupată de profesorul Cartier și alte două personaje cu barbă deasă.

Cartier era un bărbat uscățiv, de o vârstă incertă, cu pielea puțin bronzată de soare. Avea o privire vioaie și mobilă, dar dădea dovadă de o stângăcie naturală care se trăda la cel mai mic gest.

Urmară prezentări rapide și, imediat ce Sangrino îl informă despre ce aveau nevoie, Cartier se grăbi să-l asigure:

— Veți avea, comandante, toată energia necesară care să vă permită să ajungeți pe Cerpheu. Într-adevăr, pe planeta noastră avem o provizie apreciabilă de carburant. Totul se va face de îndată. Când intenționați să plecați?

— Măine dimineață, răspunse Sangrino. Călătoria a fost destul de epuizantă și oamenii mei au nevoie de puțină destindere.

— Cum doriți, aprobă Cartier, frământându-și un nasture de la haină. Oricum, sunteți bineveniți. După cum bănuieți, vizitele sunt rare pe Vorak. Vă găsiți în misiune în acest sector?

— Călătorie de studiu. Catastrofele planetare din această regiune a Galaxiei preocupă serios guvernul Uniunii.

— Ah, da, îmi închipui! Rega și Gomara?

Cartier dădu din cap, arătând spre postul undionic din fundul barăcii.

— Într-adevăr, reluă el, știm și noi. E teribil.

— Nici o perturbare pe Vorak?

— Ba da, bineînțeles, lumea noastră a simțit efectele acestei dispariții brutale și echilibrul gravitațional a fost serios perturbat în sistemul nostru. Dar n-a fost nimic grav, doar o furtună magnetică urmată de un val seismic pe care l-am înregistrat pe coastele de vest, adică în sensul de rotație al lui Vorak. Dar, fiți liniștiți, totul a redevenit normal.

Oftă.

— Douăzeci și cinci de mii de morți pe Rega și aproape treizeci de mii pe Gomara... E îngrozitor... Pentru noi, pionierii spațiului, condițiile de viață sunt totdeauna destul de precare, fără a mai pune la socoteală aceste lovituri neașteptate ale naturii.

— Câți sunteți pe Vorak? întrebă Spencer.

— Aproape cinci mii. Nu ne-am instalat decât de doi ani.

— Ați venit direct de pe Pământ?

— Da.

— Cartier, zise Sangrino, este un nume francez. Știu că așa ceva nu mai e la modă în lumea noastră, dar am o slăbiciune pentru această regiune a Pământului. Mama mea era englezoaică, dar tatăl meu era francez. Trăiam la Paris... Cunoașteți Parisul?

Profesorul Cartier dădu din umeri.

— Nu prea bine. N-am frecventat niciodată marile orașe. Eu sunt agronom, și un bătrân agricultor ca mine, știți... Vreți să beți ceva?

— Nu vreau să abuzăm de bunătatea dumneavoastră, interveni O'Connor cu un zâmbet, dar o mică gustărică..., în fine, așa ca să gustăm puțin produsele dumneavoastră.

Presupun că aveți carne bună aici. Vom face și noi o pauză cu *beefsteak*-urile noastre de petrol.

— Dar bineînțeles, aprobă Cartier, voi da imediat ordinele necesare.

Făcu un gest și unul dintre colaboratorii lui ieși din încăpere.

— Vă urez ca petrolul să nu mai fie decât o amintire și să vă întoarceți la o alimentație mai naturală.

— Vă înțeleg, replică Ted Mason, dar nenorocirea e că rata petrolului a crescut o dată cu planetele pe care le-am descoperit în cursul celui de al doilea război spațial. De fapt, pentru că sunteți francez, probabil că ați luptat în Flota a 6-a sub ordinele amiralului Grandin?

— Desigur, așa este...

— Ah! Grandin! Țsta era un om adevărat, și după părerea mea, fără Grandin, nu s-ar fi obținut niciodată victoria pe Jaspar. Știți ce se spunea despre amiralul Grandin când eram la școală? Se spunea că...

Cartier avu o ușoară mișcare de exasperare.

— Vă rog, îl întrerupse el. Venind aici, am sfârșit definitiv cu trecutul nostru. Am venit pe Vorak să clădim o nouă existență. Sigur, aparținem Confederației Terriene, dar acum suntem vorakieni, domnilor, nu uitați asta.

Era multă stângăcie în aceste vorbe, chiar o anumită asprime tipic țărănească, dar, cu temeiul lor, cuvintele lui Cartier nu făceau decât să exprime independența pionierilor spațiului.

Sangrino preferă să nu intervină, cu atât mai mult cu cât oamenii lui Cartier sfârșiseră cu instalarea rezervoarelor energetice pe *Galaxy*.

Se duse până la navă spre a putea verifica personal această operațiune delicată, apoi, liniștit, se întoarse în clădirea din scândură unde îi găsi pe prietenii lui în sala de mese.

Își manifestă, totuși, dorința să-și spele mâinile și, la indicația lui Cartier, pătrunse pe un lung culoar jalonat de uși anonime.

„În fund și la dreapta”, spusese profesorul. Dar, după ce trecu de o ușă, agentul spațial își dădu seama de greșală.

Intrase într-o cămăruță plină cu lăzi și bidoane de tot felul și se pregătea să se retragă, când privirea i se opri pe o etichetă lată lipită pe unul dintre ambalaje:

Vaccin anti-K. Soluția M-312 a profesorului Windely.

Abia mai târziu, după masa copioasă care li se servise, se hotărî și Sangrino să abordeze subiectul, cu prudența lui obișnuită.

Se întoarse spre Cartier și-l întrebă:

— În colonia voastră aveți și alte creaturi aparținând unei alte rase decât a noastră?

Întrebarea păru că-l surprinde de profesor, care dădu negativ din cap.

— Efectivul nostru e format numai din pământeni. Probabil că vi s-a spus.

— N-ați primit niciodată vizitatori extraterestri?

— Până acum, nu. Trebuie să semnalez faptul, în cazul în care s-ar întâmpla așa ceva?

— Nu, nu e necesar. Întrebarea mea nu era dictată decât de curiozitate. Ei bine, mulțumim încă o dată, profesore, pentru primirea amabilă și călduroasă pe care ne-ați făcut-o. S-a făcut târziu și avem nevoie de odihnă.

— Sper să vă revăd mâine, înainte de plecare.

— Și eu la fel. Noapte bună, profesore.

Își strânsesă mâna cu putere și, după o scurtă călătorie la bordul jeep-ului, astronautii se regăsiră în fața imensei nave spațiale. Vehiculul întoarse și se pierdu în noapte. Pe fruntea lui Sangrino apăru o cută.

— Ce s-a întâmplat, comandante? întrebă Spencer, puternic intrigat de brusca îngrijorare a șefului său.

Tom Sangrino își aprinse țigara fără să se grăbească.

— Mai întâi, un fel de presentiment. E ceva care mă deranjează aici.

— Și totuși, nu e nimic anormal, interveni Lurbeck. De fapt, n-am înțeles prea bine întrebările tale în legătură cu creaturile extraterestre care s-ar fi putut prezenta pe Vorak.

— Ai auzit de doctorul Windely?

— Vag.

— Sunt mai mulți ani de atunci. Windely descoperise pe Cerpheu o anumită categorie de viruși de natură necunoscută, dar care nu aveau nici un efect asupra organismului omenesc. Efectiv, această imunitate provenea de la un tip particular de fagocitoză inherentă numai speciei umane, în timp ce toate celelalte creaturi din Confederație nu rezistau la acești viruși misterioși. El a realizat, deci, un vaccin care pune la adăpost celelalte rase. Dar, cum acești viruși sunt propagați de pământeni pe celelalte planete ale Galaxiei, o lege obligă fiecare colonie să dețină rezerve de vaccin, pentru cazul în care ar apărea alte creaturi dintr-o altă specie. Or, într-o încăpere am găsit o rezervă de vaccin, ceea ce pare normal, bineînțeles, dar ceea ce nu este normal e răspunsul lui Cartier când afirmă că nici un umanoid nu a luat vreodată contact cu această lume.

— Da, ei și? întrebă și Spencer.

— Și minte, pentru că această rezervă a fost deja folosită.

— Cum asta?

— O cutie era pe jumătate folosită; într-un colț am găsit chiar fiole goale.

— Poate că a uitat să ne vorbească despre asta, interveni Mason.

— E posibil, dar ai greșit și tu, Ted. Da, în legătură cu amiralul Grandin. Pe vremea aceea Flota a 6-a nu era comandată de Grandin, iar victoria de la Jaspar se datorează generalului Durban.

Mason se încruntă.

— Pe lunile lui Jupiter! exclamă el. Ai dreptate, comandante, Durban era.

— Cel mai îngrijorător este faptul că profesorul Cartier a căzut în aceeași greșeală și că a confirmat. El ar fi trebuit să-și amintească. Pe de altă parte, nu mi-a plăcut felul de a rupe cu toate întrebările despre Pământ. Mi-a dat impresia că vrea să evite acest gen de conversație.

— Unde vrei să ajungi, comandante?

Agentul spațial dădu din umeri.

— Nu știu, dar toate astea mă neliniștesc. Comportamentul lui Cartier mi se pare cam ciudat.

— Dacă ar fi numai el! bombăni O'Connor cu vocea lui groasă. Mie ceilalți nu-mi plac. Au niște mutre prefăcute, mda... prefăcute. Și mai e și zgomotul ăsta. Ascultați, se aude din nou. Auziți?

— Ce zgomot?

— Ascultați!

Într-adevăr, se auzeau un fel de ciocănituri îndepărtate, amestecate cu scârțâituri. Din când în când, zgomotul înceta, apoi reîncepea în același ritm.

— Probabil că se lucrează undeva în direcția nord, presupuse Mason.

— Cum? La ora asta? strigă colosul. Ce greșeală! Trebuie să fie teribil de puși pe treabă băieții ăștia! Propun să consemnezi asta în raport, comandante.

Tom Sangrino părea că luase o hotărâre. Dădu din cap.

— Mai bine să fiu împăcat sufletește. Mă duc să arunc o privire împreună cu Jeff. Voi rămâneți la bord. Nu va dura mult.

— Și vom face tot drumul pe jos? se neliniștește gigantul.

— O mică plimbare o să ne prindă bine. Hai, la drum!

CAPITOLUL V

Dinspre stele se revărsa o blândă luminiscentă albăstruie.

Spațiodromul era pustiu, iar în jurul lui Sangrino și O'Connor domnea o tăcere desăvârșită.

Cei doi se orientară o clipă, ajutați de câteva lumini care mai ardeau încă la ferestrele barăcilor, dar deodată începu să bată vântul, aducând cu el zgomotele metalice semnalate de colos, și acesta profită pentru a localiza direcția.

Păreau că provin dinspre munții care mărgineau orizontul și cărora li se puteau distinge vag formele dantelate la slaba lucire a stelelor.

Dar era încă greu să se stabilească natura exactă a acestor zgomote insolite, în așa măsură încât Jeff începea să se îndoiască de el însuși.

— Probabil că m-am înșelat, zise el, trebuie să fie vântul. Da, asta e, o vibrație a aerului printre stânci.

— Să mergem mai departe, zise totuși Sangrino, grăbind pasul.

În curând, ajunseră în apropierea barăcilor, dar, din precauție, Sangrino preferă să le ocolească.

În momentul în care porniră pe o mică potecă stâncoasă, un zgomot în spatele lor îi făcu să se întoarcă.

Se deschisese o ușă, și, în lumina ce ieșea din interior, îl recunoscură pe Cartier în tovărășia a doi colaboratori.

Cei trei bărbați păreau că susțin o conversație foarte animată, dar astronautii nu auzeau decât un amestec confuz de glasuri.

Brusc, o porniră pe câmpie, accelerând pasul, și această grabă spori curiozitatea lui Sangrino.

— Să mergem după ei, zise el, trăgându-l pe O'Connor.

Cartier îmbrăcase o bluză albă, care constituia în întunericul nopții un reper ideal.

Păstrând o distanță respectabilă, Sangrino și O'Connor îl urmăreau fără greutate pe Cartier care, după ce depășise ultimele barăci, se îndrepta acum spre o îngrămădire de roci negre și masive.

În curând, dispăru din vedere, și un zgomot de pași se topi în tăcerea nopții.

Sangrino și O'Connor avură o scurtă ezitare, dar, după ce-și reluară mersul, se pomeniră în fața masei granitice. Colosul arată spre o scobitură largă.

Un panou greu de piatră astupa deschizătura. Totuși, nu încăpea nici o îndoială și, pipăind cu rapiditate, Sangrino reuși să găsească contactul.

Apăsă, și piatra grea alunecă pe suporti, dezvăluind o galerie lungă, balizată de o lumină gălbuie.

— Ce facem, comandante? șopti O'Connor, cuprins de o mare incertitudine.

— Mergem mai departe.

Tăcerea era totală. Apucară pur întâmplător pe un alt culoar care se deschidea spre dreapta.

Merseră până la o mică scară care cobora în subsol și ajunseră astfel într-un fel de hol scobit în stâncă dură și care dispunea de mai multe uși metalice.

„O instalație foarte ciudată pentru niște agronomi”, gândi Sangrino, stăpânindu-și stinghereala de care era cuprins.

Deschise o ușă, fără dificultate, dar nu era decât o cămăruță unde se găseau îngrămădite tot felul de piese metalice a căror utilitate nu o înțelese.

Încercă o altă ușă și de data asta nimeri pe o platformă de metal, suspendată deasupra unei mari săli circulare, scăldată de lumini puternice, multicolore.

Pereții erau acoperiți cu aparate ciudate, legate între ele cu enorme conexiuni de metal și fire răsucite.

Totul zumzăia și păcănea într-un zgomot de cataractă, în timp ce pe solul cauciucat, Cartier și un grup de oameni îmbrăcați în costume izolante priveau cu atenție o serie de ecrane luminate de fulgere purpurii, orbitoare.

Sangrino și O'Connor înaintară încet pe platformă, și astfel putură să vadă o cuvă înaltă făcută din materie transparentă.

Dar conținutul le provocă o imensă amețeală. Era o bară lungă de materie orbitoare, cu reflexe purpurii, albastrii, galben-aurii, turcoaz, violete, un amalgam de culori vii care se degaja dintr-un conglomerat de fațete în permanentă excitare.

Nici o eroare nu era cu putință. Era vorba de un eșantion din acea energie electro-fotonică ce fusese descoperită în misteriosul univers din vecinătatea Circuitului.

— Pe Sirius! exclamă O'Connor cu jumătate de glas, în timp ce degetul lui tremurător arăta spre un mare panou mural plin cu puncte luminoase.

Era o imensă hartă a cerului, reprezentând diversele îngrămădiri de stele din Galaxia interioară. Câteva puncte mai luminoase decât altele erau însuflețite de o clipire rapidă.

Sangrino rămase o clipă ca trăsnit. Nu înțelegea, nu reușea să găsească nici cea mai mică explicație.

Dar, în fine, ce se petrecea? Ce însemna toată această instalație? Și acea bară de energie? Ce legătură putea să existe...

Gravitatea situației îl zgudui pe Sangrino ca un duș rece. Își dădu seama brusc că nici el și nici O'Connor nu se gândiseră să ia cu ei o armă. Dacă erau descoperiți în acel laborator secret, nu aveau nici o șansă să mai scape.

— Ne întoarcem la *Galaxy*! îi șopti el lui O'Connor.

Amândoi părăsiră platforma, ieșiră pe ușă, dar, când pătrunseră pe culoarul balizat, în fața lor apăru un om, purtând un combinezon care i se mula pe corp.

Acesta făcu ochii mari descoperindu-i pe cei doi astronauți, strigă furios și scoase arma pe care o purta la centură.

Dar O'Connor se aruncă fulgerător asupra lui și îl înșfacă de mână cu atâta putere, încât pistolul termic căzu pe culoar.

Celălalt se degajă, nu însă destul de rapid pentru a evita pumnul puternic al lui Sangrino.

Căzu pe spate, lovi solul, întinzând brațul înaintea lui, și Sangrino, care încerca să treacă peste el, se lovi din cauza grabei și căzu și el.

O'Connor se întoarse. Agățați cu sălbăticie unul de altul, Sangrino și gardianul se rostogoleau pe sol. Agentul spațial își lovea cu putere adversarul în față, dar avea impresia că lovește în cauciuc, și scoase o înjurătură sonoră când omul, scăpând de atacul lui, se aruncă cu un elan extraordinar asupra armei.

O'Connor reacționează imediat. Lovi brațul, îl lipi de sol cu cizma lui grea și apăsă cu toată greutatea.

Ceea ce se petrecu atunci îi îngheță sângele în vene. Sub durerea atroce, brațul gardianului își schimbase forma. Se întindea, umflat peste măsură, în timp ce tot corpul se deforma ca o păpușă de ceară supusă la flacăra unei lumânări.

Își recăpătă forma omenească imediat ce Sangrino îi dădu drumul și se ridică dintr-o săritură.

Urmă o clipă de plutire pe care Sangrino se însărcină el însuși s-o scurteze, dând o lovitură violentă la nivelul stomacului.

Proiectat de perete, gardianul vru să strige, dar O'Connor se repezi cu toată forța, izbindu-i capul de piatra dură.

Sângele țâșni, dar era un sânge negricios care semăna cu o gelatină vâscoasă și, în timp ce se instala moartea, cei doi pământeni asistară paralizați la metamorfoza îngrozitoare.

În numai câteva secunde, nu mai rămăsese nimic uman la acea creatură; combinezonul explodase sub acțiunea unei misterioase forțe interne și corpul, răsucit, se acoperea de umflături enorme. Capul nu mai era acum decât o masă gelatinoasă lipsită de orice urmă de păr și niște ochi rotunzi, asemănători cu cei de caracatiță, luaseră locul ochilor de om.

Deodată, țâșniseră gheare, în prelungirea unor membre bizare cu articulații multiple, ale căror proprietăți arătau că e vorba de o creatură universală capabilă să se adapteze la toate mediile.

Era oribilă, monstruoasă, sfidând rațiunea și înțelegerea omenească.

— S-o ștergem repede, ordonă Sangrino.

Dar o voce îi pironi locului.

— Nu mișcați!

Cartier apăruse pe culoar, însoțit de alte creaturi înarmate cu pistolete termice. Toți contemplau cu revoltă și indignare creatura doborâtă de pământeni în mijlocul galeriei.

— Cine sunteți? întrebă Sangrino cu o voce tremurătoare. Ce înseamnă toate astea?

Fața lui Cartier căpătase o expresie sălbatică, crudă. Își dăduse și el masca jos. Voalul se rupea și Cartier apărea în fața pământenilor așa cum era: un dușman plin de ură și de agresivitate.

— Cred că acum curiozitatea v-a fost din plin satisfăcută, zise el, arătând spre ușa ce dădea pe platformă. Din nenorocire pentru voi, ați mers cam prea departe.

Făcu un gest și un tub de oțel se îndreptă spre cei doi astronauți.

— Veți avea timp să meditați la aceste întrebări, adăugă el.

Pentru Sangrino și O'Connor, restul frazei se pierdu într-un murmur înăbușit. Se prăbușiră într-un neant întunecat, care îi înghiți în întregime.

CAPITOLUL VI

Peștera era imensă, cu o boltă amenințătoare din piatră neagră paietată cu cuarț. Pereții erau acoperiți cu făclii fumegânde și sfârâitoare și, la lumina lor pâlpâitoare, se agitau mai multe sute de oameni.

Zdrențăroși, scheletici, aceștia se mișcau în mirosul pestilențial care se amesteca cu duhoarea corpurilor lor jechoase.

Cei cărora li se scosese lanțurile lucrau în fața unor cuptoare înroșite, băteau fierul cu ciocane grele, în vreme ce ceilalți, trăgând de scripeți, își uneau eforturile să ridice de la sol niște plăci metalice grele.

Singurele zgomote ce se auzeau erau scoase de nicovale și de marile roți de fier agățate de tavan.

Dar, din când în când, se făcea auzit și pocnetul scurt și usturător al unei lovituri de bici pe spinarea unui om.

Gardienii se mișcau peste tot, supravegheau lucrul, unii dintre ei îndreptând uneori o privire plină de neîncredere spre ceilalți oameni îngrămădiți în fundul sălii și legați unii de alții cu lanțuri de fier trecute prin inele de metal.

Acestora li se aducea de mâncare în castroane mari de lemn, dar cei mai mulți, frânți de oboseală, dormeau strânși unii în alții.

O găleată mare de apă rece ca gheața îl trezi pe Sangrino. Auzi un râs tunător și deschise ochii. Contemplă cu oroare creatura de coșmar ce se găsea în fața lui.

Capul era rotund, neted, cu două protuberanțe enorme la baza frunții. Între ele se găsea un singur

ochi, ciclopic, fără pleoapă. Restul era și mai înspăimântător: două brațe subțiri cu articulații multiple, un abdomen nemăsurat, inelat, prelungit prin două labe fine, cu gheare, și totul acoperit de o piele chitinoasă asemănătoare cu cea a scarabelor.

Gardianul își continuă rondul și Sangrino se uită îngrijorat în jurul lui. Fir-ar să fie, unde se afla? Și ce era cu oamenii pe jumătate goi care se mișcau în acel infern de zgomot și duhoare?

Era legat cu lanțuri, dar curând își dădu seama că nu era singur în acel colț al grotei. Prietenii lui erau lângă el, reduși la aceeași neputință.

— Și voi! murmură el văzându-i pe Spencer, Mason și Lurbeck.

Într-adevăr, Cartier, sau mai curând creatura care împrumutase acest nume, nu pierduse timpul și pusese stăpânire pe cei trei astronauți, luându-i prin surprindere.

Câțiva dintre colaboratorii lui urcaseră la bord și se folosiseră de armele lor paralizante, mai înainte ca pământeni să aibă timp să reacționeze.

— Pe Sirius! exclamă Sangrino. Nici Cartier și nici colaboratorii lui nu sunt oameni.

— Atunci, de unde vin? întrebă Mason.

Fața lui Sangrino se întunecă.

— Sunt tarkieni! murmură el. Da, aceste ființe vin de pe planeta Tark. Nu încape îndoială. Am avut de-a face cu ele cu mult înainte de a vă cunoaște, dar nu credeam că au mai rămas supraviețuitori.

Într-adevăr, planeta Tark fusese ținta rachetelor pământene conținând recipiente pline cu viruși K, acei faimoși viruși descoperiți pe Cerpheu și împotriva cărora redutabilii tarkieni nu erau imunizați. Acest război nemilos, care opusese un timp tarkienii și populațiile Galaxiei interioare, se soldase cu distrugerea masivă a acestei rase crude și de temut.

Sangrino păstrase o amintire foarte neplăcută a celui război-fulger, iar reînvierea trecutului îi provoca un sentiment de revoltă.

— Câteva rachete tarkiene au scăpat probabil de contaminare, presupuse el, și supraviețuitorii au ajuns în Galaxia interioară. Și iată-i acum pe Vorak! Lucrul cel mai derutant este că această rasă e dotată cu o extraordinară putere de mimetism.

Sangrino își amintea cu precizie. Această rasă proteiformă era dotată cu o morfologie complexă, deosebită. Pe lângă abundența celulelor de pigmentație apropiate, tarkienii aveau un organism pe bază de siliciu și de calciu capabil de transformări aproape instantanee, și asta datorită unui control metabolic total și rapid care le permitea tot felul de mutații spontane. Să eșafodeze o osatură, să realizeze un sistem muscular oarecare, să dirijeze forma, să creeze cutare organ, toate acestea le erau la îndemână. Și astfel reușeau să se modeleze fizic după imaginea omului.

— Prietenul vostru are dreptate, interveni o voce.

Astronauții se întoarseră. Trăgând de lanțuri, un om se târa prin paiele umede și urât mirositoare. Era un bărbat înalt și slab, cu fața năpădită de o barbă deasă. Hainele lui în zdrențe lăsau să se zărească urmele a numeroase lovituri de bici.

— Mă numesc Cortez, șopti el. Și eu am luptat altădată împotriva tarkienilor și, când ai de-a face cu ființele astea, nu le mai uiți.

Sangrino privi la nenorociții care munceau în fundul grotei.

— Și cei de acolo? întrebă el.

— Oameni ca și noi, pionierii de pe Vorak, sau ce-a mai rămas din ei.

— Cum s-a întâmplat?

— Acum șase luni, într-o dimineață, pe cer și-au făcut apariția câteva nave, dar nu aveam de

unde să bănuim. Și apoi totul s-a petrecut foarte rapid. S-au prezentat ca trimiși ai guvernului de pe Pământ. Profesorul Cartier, care conducea colonia noastră, a avut încredere în ei, dar, când și-a dat seama de greșală, era prea târziu. Tarkienii au masacrat personalul bazei, dar n-au distrus toată colonia. Ne-au strâns sub amenințarea armelor și ne-au adus aici, în aceste grote, ca să facem muncile cele mai grele. Am devenit sclavii lor.

Arată spre un colț al grotei pe care lumina torțelor îl făcea și mai sinistru.

— Am fost mii la început, dar în asemenea condiții murim ca muștele... Uitați-vă!

Era un osuar... O îngrămădire de schelete dintre care unele mai purtau încă fâșii de carne putrezită.

Dar lucrul cel mai oribil erau marile păsări cu capete vag umane care se abăteau peste grămada de cadavre, căzând greoi pe un horn larg săpat în munte.

Aceste creaturi de coșmar, cățarate pe niște picioare lungi și cărnoase, se agitau în mijlocul festinului lor spurcat, cu pliscurile căscate, pline de rămășițe osoase pe care le sfărâmau și le ciopârteau cu aviditate, în timp ce fâlfăitul aripilor stârnea nori de praf.

— Necrofage, zise Cortez cu o strâmbătură de dezgust. Cam cum sunt vulturii la noi. Dar aceștia sunt extrem de inteligenți și de primejdioși. Au devenit, într-un fel, aliații tarkienilor.

Urmă o tăcere, și o clipă gândurile lui Sangrino se îndreptară spre laboratorul secret, spre ceea ce descoperise împreună cu Jeff.

Da, acum lucrurile se precizau. O dată cu descoperirea tarkienilor, fuseseră descoperiți și cei răspunzători de catastrofele planetare.

Nu putea să existe nici o umbră de îndoială. Aceste ființe reușiseră să controleze misterioasa energie foto-electronică concentrată la limita

Circuitului și se servea de ea ca să distrugă lumile Confederației.

Din spirit de ură și răzbunare, bineînțeles, dar până unde putea să meargă această nebunie distrugătoare? Sangrino regreta că nu avusese timp să studieze mai bine harta zărită în laborator.

Acele puncte luminoase care clipeau nu indicau oare următoarele obiective ale tarkienilor?

Sangrino le împărtăși și celorlalți acest gând și o disperare imensă îi cuprinse pe astronautii de pe *Galaxy*.

CAPITOLUL VII

Trecură două zile, două zile lungi și penibile, interminabile.

Obligați la muncile cele mai grele, Tom Sangrino și camarazii săi simțeau cum li se risipesc treptat toate speranțele.

Amestecați cu ceilalți prizonieri, se osteneau sub supravegherea feroce a gardienilor, care întâmpinau cu lovituri de bice orice slăbire a ritmului.

Ieșirile din grotă erau sever păzite și, chiar la ora când se schimba paza, o supraveghere atentă era întreținută în cele patru colțuri ale sălii.

Orice fugă părea imposibilă, cu atât mai mult cu cât prizonierilor nu li se permitea niciodată să iasă la aer curat.

Și apoi erau și faimoasele păsări de pe Vorak, cu capetele lor pseudo-umane și mereu în mișcare.

Se avântau, cădeau ca niște pietre din înălțimea muntelui, se abăteau asupra osuarului și păreau că-i pândesc pe oameni cu un soi de voluptate periculoasă.

Cum se prăbușea unul, păsările scoteau mici strigăte de bucurie și se agitau pofticioase; uneori omul se ridica, și atunci urma un concert de

bombăneli, de clănțănituri din cioc și de tropăituri furioase.

Dar moartea era mereu prezentă pentru a le satisface nepotolita poftă de mâncare și corpurile fără viață aruncate la picioarele lor erau imediat devorate.

— Mâncători de stârvuri! mormăi O'Connor, scuipând în direcția lor.

Lucrul se sfârșea și, la apropierea serii, temnicerii tarkieni luau o pauză.

O altă echipă le lua locul, în vreme ce Sangrino și ai lui erau readuși la lanțurile lor de fier.

Li se aduseră castroane mari de lemn, pline de o apă grasă bună de întors stomacul pe dos, și nici măcar O'Connor, cu toată foamea care îl chinuia, nu avu curajul să-și înmoaie buzele în ea.

— Un porc s-ar otrăvi cu scârboșenia asta, mârâi el. Nu haliți asta, băieți, că vă umpleți de bube.

— Ah, bubele, ce mai contează! exclamă Lurbeck, adulmecând supa.

— Păi, cum... Când o să ne întoarcem acasă, nu trebuie să arătăm prezentabili?

Ted Mason îi arată lanțul de fier care îl lega de peretele de granit.

— Poți să începi să-ți încerci dinții cu asta, îi zise el, dar te avertizez că e foarte tare.

Sangrino îi opri cu un gest.

— Nu, așteptați, zise el. Jeff are dreptate. Poate că încă nu e totul pierdut.

— Ce vrei să spui?

De câteva clipe Sangrino observa cu interes mișcările necrofagilor și o idee începea să-i încolțească în minte.

— Ascultați, zise el, acest horn este singura ieșire pe care o putem folosi. Alta nu există.

— Și crezi că ne vor lăsa timp să ne cățărăm până acolo sus? zise O'Connor.

— Vorbesc de mijlocul de care ne vom folosi să ajungem în aer liber, și cred că există.

Se întoarse spre Cortez care se așezase lângă el.

— Crezi că am putea găsi o frânghie?

— O frânghie?

— Poate că cer un lucru imposibil, dar...

Cortez se apropie.

— Nu, zise el, nu e chiar atât de imposibil. Toate produsele finite, gata să părăsească muntele, sunt solid legate de frânghiile vegetale.

— Am băgat de seamă.

— Cel mai dificil va fi să ne procurăm un sul.

— Să zicem vreo cincizeci de metri. Am examinat hornul.

— Fie. Dar cum ai s-o folosești?

— Va fi suficient să legăm un capăt de piciorul unei păsări și s-o rănim. Un animal rănit are întotdeauna o reacție de fugă. Pasărea va ridica frânghia în sus și pe mine o dată cu ea. Când ajung afară, am eu grijă de ea. Iar voi...

Ideea era îndrăzneată, cu atât mai mult cu cât totul trebuia să se deruleze foarte repede, dar era perfect realizabilă, și Sangrino o expuse în linii mari.

A doua zi seara, adică în momentul când se schimba tura și treceau prin apropierea osuarului, Cortez urma să se prăbușească, ca lovit brusc de moarte. În timp ce cei doi gardieni se aplecau asupra lui, Sangrino se repezea în osuar să fixeze frânghia de piciorul unei zburătoare, în timp ce Spencer și Mason îi doborau pe cei doi tarkieni luați prin surprindere.

Restul se improviza, principalul fiind să ajungă în vârful hornului.

— O dată ajunși acolo, vom vedea noi ce e de făcut, conchise Sangrino, dar vă previn că ascensiunea va fi grea, că nimeni nu va beneficia de vreun ajutor. E cu neputință.

Astronauții își dădură asentimentul și Sangrino se întoarse spre Cortez.

— Dar dumneata, domnule Cortez, vei avea forța necesară?

— Voi încerca, dar orice ar fi, sunt de acord cu planul vostru. Prefer să mor în felul ăsta, vă asigur.

Acum nu mai rămânea decât să-i procure frânghia necesară și, a doua zi, Cortez luă asupra lui această însărcinare, cunoscând cel mai bine locul.

Sub pretextul unei nevoi naturale, obținut permisiunea unui gardian, se strecură printre piesele finite și reuși să pună mâna pe un sul de frânghie pe care-l ascunse sub zdrențele de pe el, înainte de a i-l înmâna lui O'Connor.

Acesta, datorită corpolenței lui, reuși fără multă greutate să-l sustragă privirilor tarkienilor care, la apropierea serii, păreau, de altfel, prea preocupați să asigure schimbarea echipei ca să se intereseze special de el.

Urmă drumul întoarcerii.

Strecurându-se cu abilitate printre diferitele grupuri de lucrători, Sangrino și oamenii lui ajunseră în bună ordine la locul de adunare, imediat încadrați de doi tarkieni cu privire severă.

De acum înainte totul avea să se petreacă cu o rapiditate extraordinară. În momentul în care treceau prin apropierea osuarului, Cortez, care începea să dea semne de oboseală, se clătină pe picioare și se prăbuși cu un horcăit de agonie.

Așa cum se așteptau, cei doi gardieni se aplecară asupra lui, pregătiți deja să-i arunce corpul păsărilor respingătoare.

Acesta era semnalul. O'Connor scoase legătura de frânghie și o trecu lui Sangrino care, ocolindu-l pe gardian, se fofilă printre păsări.

Acestea, surprinse, bătută din aripi, stârnind un nor gros de praf alb, dar Sangrino reuși să apuce piciorul uneia dintre ele, fixă lațul și trase de frânghie.

Apoi își vârî degetul în ochiul mare și negru al necrofagului care, simțind durerea, scoase un urlet înfricoșător.

În clipa aceea, cei doi gardieni se ridicară, părăsindu-l pe Cortez, dar Spencer și Mason, care se și repeziseră, îi secerară cu o lovitură puternică la baza craniului.

Căzură ca niște păpuși de câlți, fură ușurați repede de arme, în timp ce Sangrino se ridica în aer agățat de frânghie.

Ascultând de reacția de fugă prevăzută de Sangrino, pasărea, cu o batere furioasă din aripi, se ridică la verticală, trăgând după ea povara omenească.

Agentul spațial ajunsese la deschizătură în câteva secunde, se agăță în trecere de o stâncă și, sub brutalitatea șocului, pasărea căzu lângă el.

Îi făcu de petrecanie strivindu-i capul de stânca dură, desfăcu frânghia și o fixă de o creastă stâncoasă.

Simți imediat o presiune violentă. Lurbeck urca primul, urmat de O'Connor și de Cortez, în timp ce Spencer și Mason le protejau fuga.

După cum se și așteptaseră, alți gardieni dăduseră fuga, alertați de tot acel scandal, dar și ei erau victimele surprizei.

Secerați de rafalele ucigătoare, trei dintre ei se prăbușiră, nemailăsând pe sol decât o masă de carne flască ce căpăta aspectul gelatinei.

— E rândul tău, Ted! zise Spencer.

Mason se avântă în sus, în timp ce Spencer continua să tragă. Acum confuzia devenise generală în cavernă; împiedicați de valul de oameni care se împrăștiau în dezordine prin praf și păsările îngrozite care se repezeau înconștiente în

mijlocul panicii, tarkienii se străduiau din greu să ajungă la osuar.

Mason urcă în urma lui Cortez, care, sprijinindu-se cu picioarele de peretele vertical, continua ascensiunea cu energia disperării.

În sfârșit, ajunse în vârf, urmat imediat de Mason, și abia atunci se avântă și Spencer.

— Să-l tragem repede de acolo, ordonă Sangrino.

Își uniră eforturile și-l scoaseră pe roșcovan la suprafață. Era și timpul — rafalele armelor măturau pereții stâncoși chiar sub picioarele lui Spencer, dar acesta ajunsese lângă prietenii lui întreg și nevătămat.

— Pe tot focul din cer! izbucni el. În viața mea nu mi-a fost atât de cald!

Se întoarseră cu toții, cercetând spațiul din jurul lor.

Sub slaba luminozitate ce venea dinspre stele se vedeau rămășițe stâncoase, panta abruptă.

În vale se puteau zări luminile ce indicau amplasamentul bazei.

Auziră voci și ordine rapide, în timp ce lumina unor proiectoare era îndreptată spre munte.

Vânătoarea se organizase fără întârziere, și puteau să prevadă cu ușurință că tarkienii vor pune totul în mișcare pentru a-i găsi.

— Pe aici, le arătă Cortez, luând-o înainte.

Continuă să urce pe munte, încercând să câștige cât mai mult teren.

Mersul era greu, epuizant, și toți se întrebau cum putea să reziste Cortez în starea de epuizare în care era.

Urcușul dură două ore lungi, după care ajunseră pe înălțimi. Cortez, cu sufletul la gură, se îndreptă spre o trecere scobită între două creste ascuțite.

Se făcu din nou tăcere. Cu o nouă speranță, pământeni, conduși de Cortez, pătrunseră într-o cavitate largă.

La capătul puterilor, se lăsară să cadă direct pe sol, și primele luciri ale zorilor îi surprinseră în aceeași poziție, cu excepția lui Sangrino care, cu arma în mână, făcuse deja o cercetare rapidă a împrejurimilor.

Sangrino își trezi prietenii.

— N-am văzut nimic anormal, îi înștiință el. Dar cu siguranță că vor scotoci platoul. Să nu rămânem aici.

Îl scutură pe Cortez, dar acesta nu mai mișca. Murise în timpul nopții, stingându-se ca o lumânare care arsese până la capăt.

Mica echipă o porni la drum.

În momentul când depășeau o înălțime, Spencer, care mergea în frunte, scoase o înjurătură.

Un soare portocaliu se revărsa peste orizont, și în lumina răsăritului se distingea foarte clar valea cu barăcile din lemn care se profilau la marginea spațiodromului, dar *Galaxy* dispăruse.

— Blestem! exclamă Lurbeck, aplecându-se și el. Ce-au făcut cu nava noastră?

Sangrino clătină din cap și arătă spre soldații tarkieni care păreau că stau de pază în jurul unui spațiu gol.

— Nu, zise el, *Galaxy* este tot la locul ei. Numai că au descoperit razele noastre de invizibilitate.

Era vorba de acele raze cu care era dotat *Galaxy* de la întâmplarea de pe planeta Jorak, procedeu care consta într-o radiație ce elimina fenomenele de refracție, ceea ce conferea oricărui corp posibilitatea de a fi traversat de undele luminoase, și asta fără absorbția acestor unde.

Așadar, tarkienii nu pierduseră timpul și, declanșând invizibilitatea navei, se asigurau împotriva bănuielilor echipajelor pământene ce puteau să sosească pe Vorak.

Era ușor de prevăzut că se vor întreprinde cercetări pentru găsirea navei *Galaxy* și a echipajului ei, iar tarkienii păreau că se tem de acest lucru.

Dar, pentru Tom Sangrino, povestea asta complica situația în mod neașteptat.

— Nu putem încerca nimic, zise el. De altfel, nici nu suntem suficienți de înarmați. Orice tentativă ar fi hărăzită eșecului.

— Ce propui, comandante? întrebă Mason.

— Propun să câștigăm cât mai mult timp. Cu siguranță că există un mijloc, dar va trebui să-l găsim.

O'Connor mârâi. Se uită la peisajul stâncos din jurul lui.

— Nici asta nu e o soluție. Încep să am crampe. Cum ați vrea voi să gândesc eu cu burta goală? Simt c-o să leșin...

— Lasă vorba, îl întrerupse Sangrino cu asprime.

Dar Spencer interveni:

— Are dreptate, comandante. Nu putem continua astfel. E o problemă de viață și de moarte.

Sangrino își întoarse privirea spre spațiodrom, către gigantica navă spațială devenită invizibilă, apoi ridică privirea în direcția opusă.

Dincolo de munți și cățărându-se spre cer, se întindea o zonă vegetală ce se pierdea în depărtarea cea mai adâncă.

— Să încercăm în partea aceea, zise el.

CAPITOLUL VIII

Vreme de mai multe ore, în mijlocul unei ceți groase, astronauții își croiră drum printr-o vegetație deasă.

Căldura devenea copleșitoare. Pe măsură ce înaintau, deveneau mai îngrijorați, victime ale

epuizării pe care încercau s-o ascundă, dar care se citea limpede pe fețele lor crispate. Înaintau la întâmplare, prin lumea aceea necunoscută ai cărei prizonieri erau.

Un curs de apă le potoli setea și zăriră, printre plantele enorme, animale ciudate care fugeau la apropierea lor.

O'Connor se linse pe buze și zise:

— În curând, vă promit o friptură succulentă. Tocmai mi-a trecut una pe sub nas. Pe Sirius, cred că am ajuns în țara abundenței!

Confecționează o capcană cu ajutorul câtorva tije tari și flexibile și o arată tovarășilor lui.

— Când eram la Primerose din Tau Ceti... De fapt, mi se pare că v-am mai spus? O lege interzicea vânătoarea cu procedee clasice, vinovatul fiind condamnat la moarte. Am propus amiralului Greyson să folosim săgețile, dar lumea aceea cunoștea folosirea arcului cu săgeți, unde era chiar brevetat. Atunci, amiralul mi-a spus: „Jeff, nu avem nici o șansă, va trebui să mâncăm verdeață.” „Verdeață, nu, cred că glumiți”, i-am spus eu. „Am eu o idee, amirale.” Și m-am prezentat cu o capcană inventată de mine și chiar și amiralului i s-a tăiat răsuflarea. „Pe șobolinozaurii de pe Jupiter, a strigat el, cu asta nu încălcăm legea! Dă-i drumul, bătrâne”.

O'Connor începu să râdă.

— Niciodată n-am prins atâta vânat cu șmecheria asta. Veți vedea.

Se aventurează în pădure, aranjă capcana și se întoarce la camarazii lui, frecându-și mâinile.

— Acum nu mai trebuie decât să așteptăm. Dar faceți liniște; animalele au auzul fin.

Începu așteptarea. Trecu o oră, dar, când toți începeau să-și piardă răbdarea, un strigăt strident sfâșie tăcerea pădurii.

Se repeziră cu toții, dar rămaseră ca trăsniți în fața capcanei. Aceasta funcționase foarte bine, dar

nu capturase un animal, căci creatura care se zbătea era o creatură omenească.

— O femeie! strigă O'Connor, complet uluit. Ca să vezi! Sangrino se grăbea deja s-o elibereze, dar tânăra necunoscută îi alunecă printre degete și o luă la fugă, cuprinsă de spaimă. Reuși, totuși, s-o ajungă din urmă.

— Nu fi proastă, fir-ar să fie!

Ea îl privea cu ochi mari.

— Cine sunteți?

— Nu-ți fie frică, nu suntem tarkieni, răspunse Sangrino. Suntem oameni la fel ca tine.

Tânăra păru că se liniștește. Văzu emblema Confederației Terriene de pe uniformele lor.

— Domnul fie lăudat! suspină ea. Ați sosit desigur cu nava aceea pe care am zărit-o acum trei zile.

— Exact. Tarkienii ne-au făcut prizonieri, dar am reușit să fugim. Dar tu cine ești?

— Mă numesc Suzanne Blanchard. Suntem un mic grup de coloni stabiliți în ținuturile înalte. Nu e prea departe de aici.

Tânăra zâmbi.

— Cred că vă e foame, nu-i așa? Veniți, vă conduc eu.

Călăuziți de fată prin pădure, apucară pe o cărare printre tufișuri și astfel ajunseră peste câteva minute într-un mic luminiș unde se înălțau câteva cabane prăpădite, făcute din lemn și ramuri de copac.

Colonia era formată din patru familii, în total vreo douăzeci de persoane de ambele sexe, al căror șef nu era altul decât Roland Blanchard, fratele Suzannei.

Reușiseră să scape de tarkieni, fugiseră și ajunseseră în această regiune ospitalieră, unde trăiau de șase luni în cea mai completă izolare.

Roland Blanchard le expuse situația cu cea mai mare simplitate, servindu-le o mâncare cu carne și legume, pregătită chiar de el cu un soi de devoțiune.

— Totuși, cred că duceți o viață foarte grea, zise Sangrino.

— Oh, nu, nu chiar! replică Blanchard. Am venit pe Vorak să începem o nouă viață, și nimeni nu s-ar plânge, căci cunoșteam de la plecare toate dificultățile pe care ni le rezerva această lume. Am rupt cu civilizația.

— Ce reproșați civilizației?

— Ceea ce ne ia, exact ceea ce am venit să regăsim aici: o alimentație sănătoasă și normală fără aportul produselor chimice cu formule respingătoare, aer curat, liniște și o medicină naturală. După părerea voastră, suntem poate niște retrograzi, dar considerăm că progresul denaturează rasa umană și o orientează într-un sens rău, dacă se poate vorbi de orientarea rasei umane. Cuvântul ăsta mă sperie, judecând după preceptele, regulile și legile dogmatice impuse de societatea secolului al XXIV-lea. Aici practicăm libertatea de gândire, am reluat adevărurile omenești bazându-ne pe „buna știință” a câtorva „înapoiați” numiți Voltaire, Lamartine, La Bruyère sau Rousseau. Ah! Rousseau, domnilor, vă mai amintiți de el? Vorbeați de singurătate? Dar singurătatea, spunea Vauvenargues, este pentru spirit ceea ce este dieta pentru corp. Bineînțeles, a răspuns Pascal, ca să trăiești singur trebuie să nu fii un înger sau o brută. Dar, fiți siguri, domnilor, nu suntem nici îngeri, nici brute, suntem doar niște oameni cu ochii deschiși spre infinit. Spre acel infinit al omului și al creației, căci amândouă sunt indisolubile. Înțelepciune? Da, cred că termenul se impune, căci înțelepciunea este cuprinsă în educație, nu cea a mașinilor cibernetice care ne îndoapă copiii ca pe niște găște, ci în relațiile sociale care sunt pământul fertil al spiritului și al condiției umane.

Da, bineînțeles, vă ghicesc gândurile: copiii noștri vor cădea în aceeași greșală, se vor naște civilizații care vor face lumea să comită aceleași erori, dar schimbul va avea loc. Vor exista alți pionieri, alți coloniști se vor răspândi în spațiul etern și vor transmite torța altor generații pentru ca omenirea să nu dispară în propriile ei valuri.

Blanchard făcu semnul crucii, în vreme ce Suzanne, cu mâinile împreunate, spunea cu o voce fermă:

— Fie ca vorbele tale să fie auzite, părinte.
Amin!

— Ăăă!... Scuzați-mă, interveni O'Connor cu naivitate, credeam că domnul Blanchard e fratele dumitale.

Suzanne zâmbi.

— „Părinte” este o formulă cu care te adresezi preoților.

— Vreți să spuneți că încercați să reluați vechile tradiții religioase? interveni Sangrino.

Blanchard deschise o ușă din fundul cabanei și arătă un mic altar sumar confecționat, cu tabernaculul și crucifixul de argint.

— Aparținem unei biserici reformate, zise el. Iată un lucru ucis de progres. Au fost distruse credința și speranța în inima oamenilor, dar aici, pe Vorak, încercăm să reînviem aceste vechi credințe. Botez, celebraz căsătorii, dau iertare păcatelor, predic onoarea, probitatea și mila.

Își lăsă auditorii să reflecteze asupra acestor cuvinte și reluă:

— Bineînțeles, îmi veți spune că omul din secolul al XXIV-lea are alte aspirații, alte concepții despre univers, și că știința îi aduce rezultate pozitive. Este incontestabil, dar asta presupune și o prea mare rigiditate a spiritului, căci omul actual, cu formidabila lui putere tehnică, se crede ferit de greșală. Făptuiește ce-a hotărât, slăvindu-se pe sine, și în asta constă pericolul, pentru că nu mai ține cont de propriile lui slăbiciuni. Și slăbiciunea

e ceva omenesc, admirabilă de altfel în anumite privințe, nu cea care duce la bicisnicie și lașitate, ci cea a inimii. Și aceasta, domnilor, se numește bunătate.

Sangrino dădu din cap.

— Vă apreciez filozofia, recunosc el, este remarcabilă, dar a fost, totuși, nevoie de progres și de oameni curajoși pentru cucerirea acestei lumi care acum vă aparține. Și asta nu se poate obține decât printr-o luptă veșnică, o luptă în care oamenii mei și cu mine suntem angajați.

— Știu, comandante...

— Tarkienii v-au izgonit de pe pământurile voastre.

— Cele pe care le avem acum ne ajung deocamdată.

— Frații și prietenii voștri sunt pe cale să moară într-o grotă infamă. Două lumi au dispărut împreună cu mii de semeni de-ai voștri.

— Ne rugăm pentru ei.

— Domnule Blanchard, alte planete vor suferi aceeași soartă. Dacă nu intervenim, tarkienii își vor continua opera lor de distrugere. Poate că vom avea nevoie de ajutorul dumitale.

Părintele Blanchard închise ușa micii lui biserici.

— Vă aflați aici sub protecția noastră, zise el. Veți avea tot ajutorul de care aveți nevoie, dar cu condiția să nu fie deloc vorba de vărsare de sânge. Noi respingem orice violență. Deplâng tot ce se întâmplă, bineînțeles, dar voința Domnului este singura pe care o putem accepta.

Urmă o tăcere, apoi Suzanne zise:

— S-a făcut târziu, și probabil că sunteți obosiți. Am pus să vi se pregătească așternuturile. Vreți să mă urmați?

Noaptea cădea cu repeziciune și astronautii, înțelegând inutilitatea continuării unei astfel de discuții, intrară în cabană.

După plecarea fetei, Spencer nu se putu abține să nu bombăne:

— Nonviolenți! Și cu cele ce se petrec aici! Dar ce sunt, de fapt?

— Urmașii spirituali ai vechilor quakeri sau bapțiști, răspunse Tom Sangrino, dând din umeri. În sfârșit, cam așa ceva... Oricum, nu trebuie să contăm prea mult pe ei.

— Ai vreo idee, comandante?

Sangrino se trânti pe o saltea moale de paie și începu să caște.

— Deocamdată, răspunse el, cea mai bună idee pe care v-o recomand este să dormim.

Se întinseră toți, cuprinși de oboseală și epuizare. Numai Jeff rămase cu ochii deschiși. Nu-l lua somnul.

„Quakeri, își zicea el în sinea lui, scotocind prin memorie. Eu n-am auzit niciodată de așa ceva...”

CAPITOLUL IX

Noaptea pusese stăpânire în întregime peste această regiune ospitalieră.

În cabanele învecinate, luminile se stinseseră de multă vreme. Era liniște, doar din când în când se auzea freamătul frunzelor mângâiate de vânt... sau pasul furiș al vreunui animal ce dădea târcoale prin partea locului.

O lumină nebuloasă cădea dinspre stelele îndepărtate, trecând printr-o fereastră cu grilaj, conturând saltelele de paie și corpurile adormite.

Pentru a zecea oară, O'Connor deschise ochii și oftă. Cum tot nu reușea să adoarmă, începu să-și blesteme stomacul. Bineînțeles, totul i se trăgea de la el, și crampele care îi torturau burta alungau deja printre vechile amintiri copioasa tocană de carne și legume servită de Blanchard.

Dar cine doarme nu se gândește la mâncare, zice proverbul, și colosul închise ochii la acest gând măreț pe care nici Gargantua nu l-ar fi respins într-o astfel de împrejurare.

Totuși, șarpele lung de ceață era deja în încăpere. Se strecurase pe sub ușă, reptilă de fum alb, șerpuind acum printre saltele, atingând podeaua cu prezența lui nesubstanțială.

Ființa evanescentă își continuă înaintarea tăcută, luând pe rând aspectul unei curbe, unei spirale, unei serpentine și chiar forma unei coloane înalte de abur care plutea în încăpere, vertical, în ciuda legilor gravitației.

Pluti o clipă deasupra lui O'Connor, desfăcând tentacule fluidice precum o caracatiță gigantică, apoi începu să se rotească în cerc, stăpânită de curiozitate.

În clipa aceea, colosul deschise ochii.

La început, nu-și dădu prea bine seama ce se petrece deasupra lui, și crezu că este victima unui coșmar.

„Uite că dorm treaz, își zise el. Probabil că sunt al naibii de obosit..”

Și apoi, deodată, masa vaporeasă se lungi și începu să alunece în direcția lui. Era ca o eșarfă lungă de ceață care dansa în gol, în fața ochilor lui uimiți.

O'Connor se ridică dintr-un salt când creatura îl atinse ușor în trecere, se poticni de propria lui saltea și se prăbuși cât era de lungă cu un zgomot teribil.

Toți ceilalți se ridicară dintr-o mișcare.

— Ei bine, ce se întâmplă? întrebă Sangrino.

— O, comandante!... Pe Sirius!... Uită-te...

Privește ce-am văzut și eu...

— Unde?

— Acolo!

O'Connor se ridicase în picioare și scotocea încăperea cu privirea. Mason aprinse o lampă și o ridică deasupra capului.

— Nu e nimic. Ce te-a apucat?
— Vă spun că era aici... L-am văzut, ce naiba! Era ca...
— Ca ce?
— Ei bine, nu știu... Era ca o fantomă... Da, asta e, o fantomă...
— O fantomă, mormăi Sangrino cu exasperare.
— Nu dormeam, comandante, te asigur... N-am visat.
— Închide gura și dormi. Ajunge!
Mason stinse lampa și se făcu din nou tăcere, în timp ce O'Connor continua să cerceteze încăperea cu o privire bănuitoare.
Dar, în fine, cum naiba, cum putuse să dispară atât de repede „lucrul” acela? Și ce era?

Noaptea se sfârși, spre marea ușurare a lui O'Connor, și, în zori, astronauții îl regăsiră pe părintele Blanchard în fața cabanei sale.

Înconjurat de câțiva dintre tovarășii lui, alegea răsaduri, dădea sfaturi cum să se facă unele altoiri și cântărea în mână ca un cunoscător câteva varietăți de fructe proaspăt culese.

Zâmbi lui Sangrino și oamenilor lui, în timp ce Suzanne se desprindea de grup și le venea în întâmpinare.

— Sper că ați dormit bine, zise ea, și că „spirii” nu v-au necăjit prea tare.

— *Spirii?* întrebă Sangrino.

— Chiar așa, interveni Blanchard, am uitat să vă prevenim. Sora mea i-a botezat astfel. Vorbesc de creaturile fumurii care dau târcoale prin cabanele noastre. Credeam că le-ați remarcat.

— Vezi, comandante, că n-am visat! îi zise O'Connor. Unul dintre *spirii* ăștia se învârtea pe lângă mine noaptea trecută. Și trebuie să vă spun că nu mi-a plăcut deloc.

Suzanne începu să râdă.

— Nu vă fie teamă, nu sunt periculoși. Sunt prietenii noștri.

— Ciudați prieteni mai aveți! replică Sangrino. Dar, de fapt, despre ce-i vorba?

— Fiecare lume are misterele ei, și *spirii* aparțin celor de pe Vorak. I-am descoperit când am venit aici. Ar fi trebuit să branșez un fir electric în cabana voastră.

— Un fir electric?

— Se hrănesc cu energie. Cu siguranță că sunt câțiva în cabana mea. Veniți să vedeți.

Îi duse pe astronauți înăuntru, împinse ușa din fund și le arătă două creaturi de fum care își disputau extremitatea unui fir de cupru ce atârna pe podea.

Fugind de tarkieni, micul grup reușise să ia cu el un generator electric miniaturizat, de care se servea la acționarea unei mori.

— Branșăm un fir în cabanele noastre, explică Blanchard, se îmbuibă cu energie și ne lasă în pace.

— De unde vin? întrebă Lurbeck.

— Sunt stabiliți nu departe de aici, și e un spectacol extraordinar pe care mi-ar plăcea să vi-l arăt.

Îi conduse pe astronauți prin pădure, de-a lungul unei pante destul de abrupte, care ducea la o serie de crevase ce formau un fel de cuiburi în scobiturile munților.

— Priviți, făcu el.

Îți dădea impresia unui lac. Într-o depresiune stâncoasă adâncă, largă de mai multe sute de metri, erau îngrămădite mii de creaturi cețoase, de parcă un nor enorm ar fi luat în stăpânire cavitatea, căci efectiv aglomerarea aceea ciudată dădea impresia unui nor în mișcare.

Îngrămădiți unii peste alții, *spirii* șerpuiau, se ondulau, și întreaga masă se găsea într-o lentă mișcare amiboidă.

— În ce categorie plasați aceste creaturi?
întrebă Spencer, vizibil impresionat.

Blanchard își scărpină fruntea.

— Clasificarea e dificilă când nu se încadrează în normele obișnuite. Le situăm între vegetale și animale, nu din punct de vedere fiziologic, căci aceste ființe sunt absolut anorganice și lipsite de sensibilitate, ci în ceea ce privește inteligența. E vorba de o nouă formă de inteligență, care nu se aseamănă cu cea a albinelor sau a furnicilor, dar care ține totuși de un anume colectivism, chiar de o gândire de grup realizată în cea mai perfectă asociere.

— Spuneți că *spirii* se hrănesc cu energie?
întrebă Sangrino.

— Există o relație strânsă între aceste ființe și perturbările atmosferice de pe Vorak. Când se produce o furtună, ele captează fulgerul, și fulgerul le servește drept hrană.

— Drace! interveni Ted Mason. Și nu vă temeți de contactul cu ele?

— Liniștiți-vă. Acumulează energie sub formă statică, nu e nici o primejdie. Dacă treceți cu mâna printr-un *spir*, nu vă rămân în palmă decât niște grăunțe gălbui, asemănătoare cu polenul. Dar atenție! Iată că se apropie o furtună.

Nori mari și negri urcau la orizont într-o masă compactă, întunecând cerul. Lucru ciudat, masele noroase păreau că converg spre depresiunea stâncoasă ocupată de *spiri*.

Trecură câteva minute, apoi, brusc, primele fulgere brăzdară cerul, pocnind ca niște gigantice lovituri de bici.

Natura se dezlănțuise cu violență și trăsnetul căzu de mai multe ori în depresiune, provocând o mișcare în valuri printre *spiri*, care păreau că acționează în felul unei sfere electrostatice de laborator.

Era grandios, sublim și îngrijorător totodată.

Cum puteau să asimileze aceste ființe energia colosală a câtorva milioane de volți?

Furtuna se potoli, norii se risipiră și totul fu din nou învăluit de tăcere. În depresiunea stâncoasă, *spirii*, ghiftuiți de energie, se legănau greoi unii peste alții, rotindu-se într-un perpetuu haos de lumină și abur incandescente.

CAPITOLUL X

Pe la mijlocul după-amiezii, George Spencer anunța cu o anumită îngrijorare ciudata constatare pe care tocmai o făcuse.

Pistolul luat de la tarkieni nu mai funcționa, iar Tom Sangrino, verificându-l pe al lui, obținu același rezultat. Cele două arme, golite de încărcăturile lor electromagnetice, erau inutilizabile.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Tom Sangrino, încruntându-se.

Suzanne Blanchard își manifestă părerea de rău.

— Îi cunoașteți pe făptași, zise ea. Încă o ispravă de-a *spirilor*. Au găsit energia pe gustul lor și au „ronțăit-o” în timp ce dormeați.

— Erau singurele arme de care dispuneam.

— Îmi pare rău, dar la noi nu veți găsi altele. Nu suntem înarmați.

— Și dacă suntem atacați?

— Nu vom fi atacați. Pentru a obține protecția Domnului, rugăciunile noastre vor fi cu siguranță mai eficace decât armele voastre.

— Unde e fratele dumitale?

Tânăra surâse angelic.

— Am avut o naștere. Da, o fetiță, o botează. Acum sunt douăzeci și doi. O cifră norocoasă.

Nepăsarea în care trăiau acești oameni îi făcea, pur și simplu, insuportabili. Tarkienii amenințau universul, alte planete urmau să cadă

sub efectul armelor lor distrugătoare, sute de mii de nevinovați aveau să piară în catastrofe planetare împotriva cărora nu exista nici o apărare, și oamenii aceștia, crezând numai în voia Domnului, nici măcar nu reacționau.

Acceptau propria lor mizerie în cea mai completă dezinteresare, indiferenți chiar față de propria lor soartă.

— Era de necrezut!

Dar Sangrino alungă repede gândul acesta; îi venise o idee. O expuse imediat după plecarea Suzannei.

— Ascultați, zise el, poate că avem mijlocul prin care să venim de hac tarkienilor, dacă vom ști să utilizăm extraordinarele proprietăți fizice ale *spirilor*.

— Cum asta? întrebă Mason.

— Știm acum că aceste ființe au o mare afinitate pentru energie când se prezintă sub formă dinamică. Dacă am reuși să-i canalizăm spre baza tarkiană, sunt sigur că *spirii* își vor lua însărcinarea să reducă la tăcere toate generatoarele lor. Am putea paraliza dintr-o dată toată activitatea dușmanului.

— Pe lunile lui Jupiter! izbucni Lurbeck. Ai dreptate, comandante. Și tarkienii n-ar mai putea nici măcar să-și folosească armele, ceea ce ne-ar oferi posibilitatea să-i luăm prin surprindere. Dar cum să-i dirijăm pe *spiri*?

Problema era reluată, câteva momente mai târziu, în prezența părintelui Blanchard. La început, acesta arătă o oarecare reticență față de ideea lui Sangrino, dar, cum atacul bazei tarkiene nu necesita vărsare de sânge din partea *spirilor*, acceptă în linii mari.

Dar mai trebuia ca *spirii* să fie îndrumați spre locul ales... Ființele acelea nu erau ușor de condus și nu te puteai aștepta la o bună înțelegere a lucrurilor din partea lor.

— Ați spus dimineață că au o inteligență colectivă, zise Spencer. Cam ca la albine?

— Nu, nu chiar așa.

— Când v-ați instalat aici, de ce să fi venit să vă dea târcoale dacă nu din cauză că unii dintre ei fuseseră atrași de micul generator? Bineînțeles, ați găsit soluția de a branșa un fir electric, astfel încât să nu vă pompeze toată energia, dar cine i-a prevenit pe ceilalți?

— Cred că George are dreptate, aprobă Sangrino. Când o albină descoperă o sursă de hrană, zboară repede să le anunțe pe celelalte. Și *spirii* fac probabil la fel. După părerea mea, ar fi suficient să capturăm unul și să-l ducem în apropierea bazei tarkiene. Imediat ce va repera locul, va preveni comunitatea și vom provoca asupra bazei o avalanșă de *spiri*. După cele ce-am văzut astăzi, sunt convins că nu le vor lăsa o firimitură de energie!

— Nu e chiar atât de ușor să capturezi un *spir*. *Spirii* sunt ființe foarte bănuitoare și temătoare, dar s-ar putea să reușim. Oricum, nimic nu ne grăbește.

— Cum asta, nimic nu ne grăbește?

— N-ați înțeles exact ce vrea să spună fratele meu, interveni Suzanne. Vrea să spună că nu vom putea întreprinde nimic decât după două-trei zile, adică atunci când *spirii* vor începe să sufere de lipsa hranei. Deocamdată, sunt ghiftuiți și nu veți obține nimic de la ei. Pe de altă parte, nu ne găsim în anotimpul furtunilor, cea de azi dimineață a fost destul de neobișnuită pentru această perioadă a anului. Trebuie să ne folosim de această șansă.

Astronauții nu crezură util să intervină, dar speranța renăștea din nou în sufletele lor. Sigur, trebuia găsit modul de a captura un *spir*, dar O'Connor își luase însărcinarea să confecționeze o capcană pe măsura acestor creaturi.

Două zile mai târziu, părea să fi găsit soluția și își prezentă cu o oarecare mândrie „cursa”.

Semăna cu o cursă de șoareci, numai că prezența unui fir de cupru cu curent electric ținea locul bucății tradiționale de brânză.

Același fir, devenind prada *spirului*, declanșa un sistem de închidere automată și ademenitul era prins.

Tocmai se făcea noapte și O'Connor își terminase demonstrația, când se auzi muzică dinspre cabana lui Blanchard. Era o muzică de orgă cu modulații lente și profunde.

— Ce i-a apucat? mormăi Sangrino, cu fața crispată.

Se îndreptară cu toții spre cabana învecinată, care era deja plină de toți membrii coloniei. Se găseau acolo familia Mortimer, Pascal, Jolivet, cei doi frați Grazziani și tânărul Cooper, fericitul tată.

Suzanne deschisese ușa micii biserici, în vreme ce degetele suple ale lui Blanchard alergau pe claviatura unei orgi meșterită destul de ingenios.

— De ce faceți atâta gălăgie? întrebă Sangrino. Veți atrage atenția tarkienilor, fir-ar să fie!

Tânărul Cooper se apropie de el.

— Liniștiți-vă, zise el cu respect. Nimic nu ni se poate întâmpla în această zi binecuvântată. Celebrăm o naștere.

— Vă felicit, domnule Cooper, pe dumneata și pe soția dumitale, dar...

— Oh, nu, nu este vorba de asta! Astăzi este Crăciunul.

— Crăciunul?

Privirea lui Sangrino se îndreptă spre crucifixul din bisericuță, în vreme ce Suzanne venea spre el.

— Astăzi este 24 decembrie, preciză ea, și sărbătorim nașterea lui Hristos. Ar fi trebuit să vă

anunț. Vă place muzica? Orga pe care o vedeți este opera fraților Grazziani. E frumoasă, nu-i așa?

Părintele Blanchard se ridicase. Pe buze îi apărură un mic zâmbet.

— Iată încă un lucru bun pe care l-ați uitat, zise el. Pe bătrânul nostru Pământ, tradițiile se pierd, dar aici, pe Vorak, vom avea într-o zi o biserică încăpătoare cu clopote mari. Deocamdată, respectăm cu ce avem această tradiție. Vreți să veniți alături de noi? Vom cânta. Sper că veți fi printre noi și la revelion.

Se duse la orgă, scoase un acord, și imediat toate glasurile porniră la unison.

Sangrino surprinse privirea stingherită a prietenilor săi.

— A vorbit de revelion, îi șopti O'Connor lui Mason. Ce voia să spună?

— Este o masă tradițională care are loc la miezul nopții.

— O masă? Ah, bunătate divină! se extazie uriașul. Asta mă reîmpacă cu vechile tradiții. Haide, băieți, cântați, fir-ar să fie, altfel ratăm masa!

Cu toată îngrijorarea care nu-i dădea pace, Sangrino nu se putu opri să nu zâmbească. Simplitatea și buna dispoziție a lui O'Connor reușeau totdeauna să-i descrețească fruntea, chiar în situațiile cele mai critice.

Cântecul luă sfârșit.

— Domnul să ne binecuvânteze! zise Blanchard. Iar Suzanne adăugă:

— Veți vedea că de Crăciun se întâmplă totdeauna un miracol.

Aceste cuvinte mai răsunau încă în mintea lui Sangrino când, a doua zi în zori, un zgomot de infern sfâșie liniștea muntelui, urmat de un imens gheizer de foc și fum.

CAPITOLUL XI

Toată colonia era adunată în fața cabanei părintelui Blanchard. Acesta se întoarse spre Sangrino și oamenii lui.

— O navă a căzut pe înălțimi, anunță el.

— O navă?

Raymond Pascal, decanul echipei, își croi drum prin grup.

— Am văzut-o, strigă el, da, am văzut-o... Eram pe câmp când s-a întâmplat. Mi s-a părut că se prăbușește ca o piatră. Două reactoare nu funcționau.

— Departe de aici?

— Nu, nu chiar.

— Să mergem!

Blanchard hotărî că numai bărbații să plece în direcția accidentului, și micul grup se avântă pe un drum dificil, plin de piedici.

Înaintarea fu lentă, ghidându-se după flăcările care continuau să urce spre cer.

Abia după două ore de efort reușiră să ajungă pe un platou stâncos, bătut de vânturi, în mijlocul căruia se găsea epava unei astronave ce purta însemnele Confederației Terriene.

Două reactoare explodaseră și din rămășițele calcinate, proiectate la câteva sute de metri de acolo, ieșea încă un fum negru și gros care se întindea în volute compacte.

Strigăte și gemete se auzeau din toate părțile și mici corpuri se târau printre pietre.

Erau copii, cel mai mare putea să aibă cel mult doisprezece ani. O femeie tânără încerca să-i adune, făcând uz de autoritate și de blândețe. Putea să aibă zece-cincisprezece ani și avea părul părțit până la rădăcină.

Toți dădură fuga în urma lui Blanchard și femeia avu un suspin de ușurare văzându-i.

— Oh, Doamne! murmură ea... E îngrozitor.

Cei doi piloți fuseseră uciși pe loc și patru mici corpuri carbonizate au fost găsite în epava

rachetei.

— Strângeți copiii, zise Blanchard, nu-i lăsați pe platou.

Vreo treizeci se grupau deja cu timiditate în jurul tinerei femei.

— Cine sunteți? întrebă imediat Spencer. De unde veniți? Ce s-a întâmplat?

Femeia începu să-i povestească cu o voce întreruptă de suspine. Se numea Nancy Wayne și era de la Centrul de Educație de pe Gomara. Ea însăși organizase această călătorie pentru a-i recompensa pe câțiva dintre elevii ei cei mai buni.

Dar, pe când astronava se pregătea să se întoarcă la bază, planeta Gomara explodase, spre marea stupefacție a tuturor.

Dezorientată, nava rătăcise prin spațiu până când depistaseră planeta Vorak. Încercaseră să aterizeze, dar o avarie survenită la două reactoare de frânare provocase catastrofa. Era un miracol că nava nu explodase în întregime.

Tăcu, în timp ce Spencer, O'Connor și Mason, ivindu-se din epava rachetei, se întorceau în fugă. Reușiseră să găsească arme termice într-un buncăr, lucru mult apreciat de Sangrino, dar părintele Blanchard nu se gândea decât la îndatoririle funcției sale. La bord se aflau victime și acestea aveau dreptul la un mormânt.

— Nu va fi timp, zise Spencer. Incendiul s-a întins prea mult. Grămada asta de fiare se va prăbuși dintr-o clipă în alta. Să părăsim imediat platoul. Grăbiți-vă!

Sfatul fusese înțelept, căci, abia ajunși pe celălalt versant al muntelui, nava făcu explozie cu un zgomot de tunet.

Sangrino privi îndelung la copiii grupați în jurul lui Nancy Wayne. Mulți erau încă cuprinși de spaimă.

— Ah, ăsta este miracol de Crăciun! murmură el. Treizeci și doi de puști. Asta ne mai lipsea.

O'Connor terminase de tăiat o bârnă. Baraca începea să capete formă.

— 28... 29... 30 și 31, reluă colosul, dând din cap. Ciudat, dar eu nu număraseram decât 30.

— Sunt doi gemeni, preciză Lurbeck. Asta te-a înșelat.

— Ah, păcat! Ar fi fost o gură mai puțin de hrănit. Nancy Wayne sosea, cu micul ei aer de majordom. Părea a-și recăpăta culorile și purtarea ei obișnuită.

— Aveți grijă, zise ea, ca toate ferestrele să fie orientate spre nord.

— Ăăă!... Bine, domnișoară.

— Nu neglijați să astupați toate fisurile. Cel puțin, să nu fie curent. Părinte Blanchard...

— Da?

— Aș vrea să vă spun, în legătură cu alimentația...

— Nu vă fie teamă, domnișoară.

— Nu asta voiam să spun, părinte. Fără carne sau suc de carne. Cum pregătiți ciorbele și tocana de legume?

— Ei bine, când...

— Bun, voi fi personal de față. În privința fructelor, le vom coace sau le vom fierbe, dar și fructele uscate sunt la fel de bune. Ăăă!... În privința apei, aveți filtre?

— Apa este foarte bună, vă asigur.

— Am putea s-o și fierbem, dar aș prefera să completez fierberea cu o filtrare. Poate că am putea folosi cărbune de lemn.

— Spuneți-mi, întrebă O'Connor care dădea întruna din cap, ce au puștii? Sunt bolnavi?

— Oh, nu, nu, deloc! Sunt copiii cu cea mai bună sănătate din tot universul. Tocmai că nu vreau să-i lipsesc de acest privilegiu. Cât privește uniforme pe care le aveți... sunteți astronauți, da, mi s-a explicat totul. Aș prefera să nu vă apropiați

prea mult de copii. Hainele ar putea să conțină ceva microbi necunoscuți și...

— Ar trebui să faceți o listă, zise Sangrino care tocmai își făcuse apariția cu o țigară între buze. Sper că fumul nu vă deranjează?

— Nu glumi, zise Nancy puțin cam tăios, acești copii aparțin unui centru experimental. Cu excepția mea și a altor câțiva pediatri, copiii aceștia n-au intrat în contact de la naștere cu nici o altă ființă omenească. Au fost crescuți de mașini cibernetice care le furnizau o alimentație riguroasă, dozată de cei mai buni chimiști de pe Gomara. Exista un control permanent al atmosferei, temperaturii, somnului și reacțiilor metabolice, durerea le era necunoscută și emoția judicios condiționată.

— Condiționată? Și ce se urmărea cu toate astea?

— Obținerea unor supraoameni, comandante... Da, aveți în fața voastră elita omenirii. Acești copii ai științei vor prelua într-o zi schimbul unei omeniri decadente și prea fragile. Din nenorocire, ei pot fi încă victime ale contaminării, și tocmai asta aș vrea să evit. Dar cred că în curând vom găsi un mijloc de a părăsi această lume.

— Se pare că nu țineți seama de prezența tarkienilor, domnișoară. În locul dumitale, contaminarea asta m-ar îngrijora cel mai mult!

— Comandante Sangrino, voiam doar...

— Ajunge! Sosirea voastră ne pune și nouă destule probleme. Nu trebuie uitat nici asta.

— Vă temeți de ceva? interveni unul dintre frații Grazziani.

— Eu, în locul dumitale, n-aș sta aici.

— Bine, dar ce se întâmplă?

Agentul spațial întoarse capul spre platoul unde se prăbușise astronava.

— Sunt multe șanse ca explozia să fi atras atenția tarkienilor. Și mă tem că vor trimite un

comando spre locurile acestea.

— Nu ne putem împotrivi voinței Domnului, răspunse Blanchard.

— Sunteți liberi să vă lăsați masacrați, răspunse tăios Sangrino, numai că avem aici treizeci și doi de puști care au dreptul să trăiască. Tot așa gândesc și oamenii mei. Puneți santinele în fața defileelor.

Sangrino simți foarte clar că membrii coloniei nu aprobau în unanimitate hotărârea lui, dar ordinele îi fură totuși executate.

Au fost verificate armele găsite la bordul navei și faptul că erau într-o stare excelentă liniștise pe toată lumea.

Lucrul fusese reluat în colonie, unde toți își dădeau osteneala pentru terminarea barăcii rezervate copiilor lui Nancy Wayne.

Aceasta părea să fi renunțat puțin la aerele ei de majordom, dar arăta față de Sangrino o anumită răceală.

„O tânără cât se poate de insuportabilă”, își zise agentul spațial, șocat de atâta nepăsare și dezinvoltură.

Presentimentul rău pe care-l avea și îngrijorarea nu puteau decât să sporească văzând dezarmarea morală a acestor oameni în fața teribilelor primejdii care îi amenințau.

Părintele Blanchard vorbise de slăbiciune, de lașitate, justificând pe una și disprețuind pe cealaltă, dar în ce categorie ar fi trebuit situate sentimentele pe care se străduia să le apere?

CAPITOLUL XII

— Bună ziua, dom'le.

O'Connor își lăsă lucrul și ridică ușor capul spre un băiețel care îl privea cu curiozitate.

— Mă numesc Patrick, reluă copilul. Pe tine? Colosul scoase un mârâit.

— Nu te apropia, o să iei microbi, băiete...
Haide, cară-te, și întoarce-te în culcușul tău de
vată.

— Fratele meu a și luat niște microbi. Are o
anghină.

— Mda, o anghină!... Vezi, a început... Dacă
asta ar putea să vă închidă pliscul la toți...

— Auziți, dom'le...

— Ce mai vrei?

— Pentru ce este cușca aceea pe care ai pus-o
în cabana ta?

— Ca să prind un animal mare. Mda! Un
animal mare, plin de fum.

— Precum cel pe care l-am văzut?

— Ce-ai văzut?

— L-am văzut, dom'le, animalul mare e în
cușcă.

— Pe Sirius!

O'Connor o luă la fugă spre cabană, strigând
după prietenii lui. Aceștia se repeziră și ei și
încremeniră în fața cursei.

Aceasta funcționase perfect și în interior se
găsea blocat un *spir* aflat și acum în contact cu
firul electric care servise drept momeală.

— Ei bine, iată un lucru bun! exclamă
Sangrino, ușurat. Dacă am avea timp să mergem
până la capăt...

Numai că temerile lui fură confirmate
aproape imediat.

Printre coloniști domnea o agitație anormală.
Sosise în fugă unul dintre frații Grazziani. Tânărul
venea direct de la defileu și pe fața lui se putea citi
o mare tulburare.

Se repezi spre Sangrino.

— Comandante... Să mă ajute Domnul după
tot ce am văzut!

— Vorbește, fir-ar să fie!

— Tarkienii!

Sangrino simți că pălește.

— La cât timp?

— Zece minute. Urcă spre platou. Dar e posibil să nu treacă pe aici. Mai e un drum care dă ocol taberei.

Instinctiv, privirea lui Sangrino se îndreptă spre copii, care, brusc, se grupaseră în jurul lui Nancy.

— Evacuare imediată, ordonă el. Nimeni nu mai rămâne în tabără.

— Nu vom avea timp să fugim, interveni Blanchard.

— Faceți ce vă spun. Împrăștiati-vă pe coasta muntelui, ascundeți-vă în desiş şi nu faceți nici o mişcare. Domnişoară Nancy, nu sta aici, ia-ţi puştimea; grăbeşte-te, fir-ar să fie!

— Soţia mea nu poate fi transportată, zise tânărul Cooper. Şi mai e şi copilaşul...

— Te vom ajuta. Anton, Ted, George, însoţiţi-i pe aceşti oameni. Jeff, tu rămâi cu mine.

Agentul spaţial îşi scoase pistolul termic.

— Nu trageţi decât în ultima clipă şi la ordinul meu. Împrăștiati-vă!

Toţi fură cuprinşi de panică. Se năpustiră pe coastele munţilor într-o debandadă generală.

O'Connor şi Sangrino părăsiră tabăra şi începură să urce în spatele lui Nancy şi a grupului ei de copii. Unii dintre ei alunecau pe pietre şi cei doi bărbaţi depuseseră adevărate strădanii să-i ducă la adăpost.

Pe celălalt versant, Lurbeck, Spencer şi Mason îi ajutau pe ceilalţi împreună cu Suzanne şi cu părintele Blanchard.

Coloniştii ajunseseră la o barieră stâncoasă care le servea drept adăpost natural, dar câţiva oameni se mai târau încă pe flancul muntelui. Spencer făcu un gest şi încremeniră cu faţa la pământ.

Trecu un minut... Apoi două... trei. Tăcerea apăsă asupra muntelui. Sangrino stătea nemişcat. La câţiva metri de el, surprinse privirea lui Jeff şi

mișcarea liniștită a capului său. Tarkienii ocoliseră tabăra și își continuau înaintarea spre platou.

Era și asta o șansă.

Un copil tuși undeva în boscheți și Sangrino se întoarse spre Nancy. Îi înțelese neputința și confuzia, dar se târî prin frunziș și își puse mâna peste gura copilului. Se făcu iar liniște.

Micul Patrick stătea chiar în fața lui O'Connor, cu mâinile prinse solid de o rădăcină. Era alb la față.

— Nu mișca, îi șopti colosul. Nu mișca deloc.

— Frățiorul meu...

O'Connor se întoarse, dar Sangrino fusese mai rapid. Ajunsese lângă copilul care ardea din cauza febrei și-l lungise lângă el. Anghina lui se agrava în mod serios, gâtul îl durea intens. Protecția oferită de Sangrino îi întrerupse gemetele.

Trecură mai multe minute, într-o tăcere totală, cu excepția vântului și a câtorva insecte ce țârâiau pe sub pietre. Încet, soarele cobora în spatele creștelor dantelate și umbrele se lungeau. Un vânt răcoros mătura boscheții.

Nancy se târî spre Sangrino, cu buzele uscate și respirația întretăiată.

— Micuții sunt la capătul puterilor, șopti ea.

Dar Sangrino întoarse brusc capul. Ecoul sonor al unui tropăit trecea de la un munte la altul.

Se ridică, dar O'Connor localizase deja sursa zgomotului: îi arătă, într-un amestec de umbră și lumină, șirul lung și mișcător care cobora de pe platou.

Fața lui Sangrino se crispă; tarkienii făceau cale-ntoarsă, dar de data asta o luaseră pe drumul care trecea prin tabără.

Îi făcu un semn lui O'Connor și amândoi se lăsară să alunece câțiva metri pe flancul muntelui.

Dacă lupta devenea inevitabilă, cel puțin să-și asigure poziții excelente de tir.

Dar, pe când totul se desfășura în tăcerea cea mai deplină, un copil alunecă de-a lungul pantei, antrenând o avalanșă de pietre. O'Connor reuși să-l apuce și-l țină cu mâna lui solidă. Însăpăimântat, copilul nu mai mișcă.

Coloana tarkiană, trupă monstruoasă, adevărată legiune de scarabei umani, pătrundea în valea îngustă.

Picioarele cu gheare sfâșiau solul cu o încetineală măsurată, și un întreg val de carapace strălucea în bătaia soarelui. Ca o scurgere de lavă.

Dar iată că acum trupa ajunsese în apropierea taberei. Tarkienii se opriseră și priveau surpinși colibele și barăcile în construcție.

În iarbă zăceau găleți, cazmale, târnăcoape, și ele nu scăpară atenției lor.

Fu dat un ordin și tarkienii se răspândiră în tabără. Lungi minute putură fi văzuți mergând de la o cabană la alta, scotocind, aplecându-se peste urmele lăsate în praf.

Deodată, dinspre cabana părintelui Blanchard se auziră câteva note muzicale; degete nepricepute apăsau cu curiozitate clapele orgii.

Apoi se făcu din nou tăcere.

Sangrino se întoarse spre copilul ținut de O'Connor; puștiul se sprijinea cu disperare pe o piatră mare și aceasta, sub greutatea lui, începea să se clatine periculos.

Într-o străfulgerare, Sangrino întrezări catastrofa și se răsturnă pe o parte ca să prindă piatra. O blocă în ultima clipă.

Dedesubtul lui, abia la vreo douăzeci de metri, tarkienii se regroupau, cuprinși brusc de o vie agitație: foarte recent niște oameni ocupaseră locul acela și lucrul acesta le provoca îngrijorare.

Răsună un ordin și coloana se puse în mișcare, traversă tabăra și o coti în direcția pădurii.

Sangrino oftă când îi văzu trecând în șir indian, dar, aproape imediat, sângele îi îngheță în vine.

Strigăte răsunară pe coasta muntelui vecin; un copilăș plângea undeva, și acesta nu era altul decât nou-născutul.

Așa se declanșă drama. Întorcându-se dintr-o singură mișcare, tarkienii ridicară capetele și își îndreptară ochii fără pleoape în direcția țipătului. Se repeziră spre locul acela și lupta începu.

— Foc! strigă Sangrino.

Trase primul și rafala lui îi opri pe tarkieni în plin elan. Doi dintre ei se prăbușiră, în vreme ce ceilalți, folosindu-se de arme, începeau să tragă la întâmplare.

Rafale ucigătoare măturară pantele, făcând să explodeze pietre într-un vacarm înspăimântător.

Se auziră strigăte și urlete. Solul se crăpa, se despica, se înroșea chiar sub rafalele repetate.

Dogoarea înmuia pământul care devenea un soi de magmă incandescentă ce începea să curgă de-a lungul pantei.

Sangrino și O'Connor îl luară pe copil și ajunseră la o îngrămădire de stânci. În vremea asta, Lurbeck, Spencer și Mason atacau și ei, semănând moarte printre tarkienii atacați acum prin spate.

Secerați de rafalele ucigătoare, tarkienii erau prinși într-o groaznică improșcare de pietre și fum. Abdomenele le explodau și crăpau ca niște rodii prea coapte.

Sangrino și O'Connor își reluară tirul, dar printre asediatori se stârnise deja debandada generală. Nu trebuia să rămână supraviețuitori. Riscul era prea mare!

Mânerul armelor devenise fierbinte și cei doi bărbați își simțeau podul palmei încălzindu-se în contact cu oțelul, dar în curând Sangrino se ridică.

Lupta se sfârșise și din trupa tarkiană nu mai rămăseseră decât rămășițele calcinate, răspândite în praful roșu, fumegând!

Sigur, lupta se sfârșise în avantajul oamenilor, dar bilanțul era teribil: șase mici corpuri carbonizate, corpul unuia dintre frații Grazziani și cel al bătrânului Jolivet.

Tânăra doamnă Cooper murise și ea, în urma unei hemoragii pe care nimeni nu putuse s-o oprească, iar fetița ei, lipsită de îngrijire, își dăduse ultima suflare în brațele tatălui.

Cooper se uita spre Sangrino cu fața scăldată de lacrimi, dar acesta, mânios, înaintă spre coloniști.

— Înțeleg ce simțiți acum, le strigă el. Dar toți sunteți vinovați de ceea ce s-a petrecut. Și dumneata mai mult decât oricine, domnule Blanchard. Eu și oamenii mei vă prevenisem. Sosirea acestei nave nu putea decât să atragă atenția tarkienilor. Acum, contemplați-vă rezultatul. Că vă place să opuneți rugăciunea forței, asta vă privește, dar nu când aveți nevinovați în grijă. Asta ținam să vă spun.

Se așternu o tăcere apăsătoare. În ochii lui Blanchard apăsură lacrimile, dar în privirea lui se ghicea și o revoltă surdă. Sangrino surprinse aceeași expresie pe toate fețele, în vreme ce Suzanne încerca să intervină cu o voce tremurătoare.

Sangrino nu-i acordă atenție.

— Nu mai puteți rămâne aici, continuă el. Disparația acestei coloane îi va neliniști pe tarkieni și vor trimite alta. De data asta, va fi un masacru. Luați cu voi tot ce vreți, dar cât se poate de repede. Blanchard, ai vreo idee?

— Către est, spre platourile înalte. Acolo sunt niște grote unde poate că...

— Atunci, nu mai așteptați. Strânge pe toată lumea. Mai sunt câteva ore până la căderea nopții, și trebuie profitat. Îmi pare rău pentru morminte, dar nu e timp de ele.

— Acordați-ne măcar câteva minute, imploră tânărul Cooper, îngenuncheat în fața corpului

copilaşului său.

— E un ordin, domnule Cooper. Iar dumneata, domnişoară Wayne, ia toate măsurile necesare. Viaţa va fi aspră pentru aceşti copii.

— Sunt epuizaţi, comandante.

— Epuizaţi şi în viaţă! Ceilalţi sunt morţi, domnişoară.

— Nu aveţi milă...

— Mila nu are ce căuta în situaţia în care ne găsim. Este o problemă de supravieţuire. Trei dintre oamenii mei vor rămâne cu voi. Şi acum, gata. Toată lumea la drum!

— Iar noi ce facem? îl întrebă colosul, venind spre el.

— Nici o schimbare. Aplicarea proiectului. Vom lansa *spirii* asupra bazei tarkiene. Adu cuşca, plecăm imediat George...

— Da, Tom.

— Dacă acţiunea reuşeşte, veţi fi avertizaţi cu uşurinţă. Supravegheaţi cerul şi veţi vedea miile de *spiri* repezindu-se spre bază. Acesta va fi semnalul. Ne întâlnim cu toţii cât se poate de repede la poalele muntelui. Şi atunci va fi rândul nostru să acţionăm. Dacă nu se întâmplă nimic, aşteptaţi întoarcerea noastră. Haide, mult noroc!

Întoarse spatele, dar părintele Blanchard îi puse mâna pe umăr.

— Nu puteţi pleca singuri, zise el. Aveţi nevoie de un ghid ca să vă apropiaţi de bază.

— Pe cine propui?

— Pe mine.

Sangrino dădu din cap. Cuvintele erau inutile.

— Foarte bine. La drum!

CAPITOLUL XIII

Prin păduri şi văi, înaintarea continua sub conducerea lui Blanchard. Nu se simţea nici cea

mai mică adiere de vânt și aerul însuși avea un miros de ouă clocite.

Toți trei mergeau în tăcere. Existau șanse ca tarkienii să nu înceapă căutările înainte de ivirea zorilor. De aceea sperau să profite de timpul de care dispuneau până când se crăpa de ziuă.

Dar fiecare pas era o luptă cu stâncile dure și alunecoase, cu boscheții spinoși care se iveau în teribila lor încâlceală, împotriva păsărilor cu cap omenesc care veneau să se cuibărească în scobitura stâncilor și fugeau cu un zbor greoi la apropierea oamenilor.

Nu atacau, dar păreau că își pândesc prada cu o răbdare diabolică, la cel mai mic pas greșit, la cea mai mică pierdere a echilibrului.

Necrofagii rămâneau atenți și vigilenți, dar, din când în când, unul dintre ei venea să bată din aripi în fața oamenilor, cu o ironie feroce.

Puțin câte puțin, solul începu să se ridice, urmă o pantă lină, și cei trei bărbați ajunseră în curând pe un platou invadat de mari arbori seculari. Aici începea o junglă deasă, dincolo de care se găseau munții ce mărgineau baza tarkiană.

Sangrino comandă o oprire, și Blanchard, din prudență, îi trase pe cei doi astronauți spre o îngrămădire de stânci.

Pătrunseră într-o scobitură largă acoperită cu mușchi, adevărate cataracte vegetale.

Blanchard scoase câteva provizii, pregătite în grabă, și le distribui, în timp ce Sangrino își îndreptă privirea spre *spir*.

Creatura de ceață începea să dea semne de nerăbdare și nervozitate. Se încolăcea în toate sensurile, se întindea, se contracta. Prin materialul translucid, părea să fi căpătat un aspect amenințător.

Blanchard îl arătă cu degetul.

— Până la urmă, va fi înfometat, zise el. Va fi perfect pregătit pentru ceea ce așteptăm de la el.

— Cât drum am parcurs până acum? întrebă Sangrino.

— Oh, nu prea mult... Trei sau patru kilometri.

— Câți mai sunt?

— Am putea ajunge pe la mijlocul nopții. Nu vă fie teamă, cunosc drumul.

Tocmai terminaseră de mâncat când un zgomot de pași îi făcu să ciulească urechea. Cu o mișcare scurtă, Sangrino și O'Connor scoaseră armele termice.

Se fofilară fără zgomot până la bordura de stânci, cu toate simțurile în alertă, dar în noaptea care abia se lăsase îl descoperiră repede pe vizitator.

— Pe Sirius! bombăni O'Connor.

Îl recunoscuse pe micul Patrick, care continua să se învâртеască în jurul stâncilor, cu un pas ezitant.

Sangrino făcu un salt și puse mâna pe el.

— Patrick! Ce faci aici, fir-ar să fie?

Băiatul surâse.

— Știam eu că o să vă găsesc, zise el. Am urechea fină, vă urmăream.

— Dar de ce? De ce n-ai rămas cu ceilalți? Ce te-a apucat?

— Nu vreau să mă duc cu ceilalți.

Foarte calm, copilul dădu ușor din umeri.

— Vreau să știu ce veți face cu *spirul*. Aș putea să știu?

— Patrick! interveni și Blanchard. E curată nebunie. Ah! Doamne, ajută-ne! Ce vom face cu el?

Sangrino, cu o mișcare furioasă, îl trase pe puști la adăpostul stâncilor. Cum să meargă mai departe cu drăcușorul acela împielit?

Și totuși, îi fu milă de el.

— Probabil că-i e foame, zise el. A mai rămas ceva?

— Puțină carne afumată, ceapă și pesmeți, răspunse Blanchard.

Dar O'Connor se grăbi să adauge:

— Liota asta de copii nu suportă carnea. Ceapa o să-i ajungă, și apoi e ghiftuit cu vitamine. Hei, Patrick, nu-i așa că-ți place ceapa, micuțule?

Băiatul dădu cu timiditate din cap.

— Da, dom'le.

Noaptea venise cu repeziciune, înghițind crestele muntoase, și abia atunci Sangrino dădu semnalul de plecare, când sosirea neașteptată a lui Nancy Wayne declanșă o nouă surpriză.

Tânăra femeie venise după urmele lui Patrick și era un adevărat miracol că reușise să ajungă până la el. În cursul unei opriri, observase dispariția băiatului.

Sigur, Spencer se opusese, dar reușise să se sustragă de sub observația lui și s-o pornească în căutarea lui Patrick.

— Domnul fie lăudat, l-am găsit! exclamă ea, strângându-l pe puști în brațe.

— Ți-ai pierdut mințile, îi zise Sangrino. După tot ce s-a întâmplat, crezi că asta mai lipsea?

— Nu vă fie teamă, voi găsi drumul. Voi...

— În plină noapte? Nici nu poate fi vorba. Veți rămâne aici, dar, pe tot focul din cer, nu vă mișcați din gaura asta! Vă vom lua la întoarcere.

Apoi puse mâna pe cursa transparentă în care *spirul* își continua mișcările rapide. Apariția lui Nancy părea a-l fi surescitat și tânăra femeie se dădu ușor înapoi.

— Nu vă fie teamă, îi zise Blanchard, creatura aceasta nu-i primejdioasă.

— Ce veți face?

Nimeni nu avu curajul să-i răspundă. Sangrino dădu semnalul de plecare și mica trupă o porni prin junglă.

Abia după o oră, pe când se opriseră spre a-i permite lui Blanchard să se orienteze, agentul spațial își îndreptă din nou atenția asupra *spirului*.

Se simți cuprins de o teamă surdă: *creatura aceea era într-adevăr atât de inofensivă pe cât se încăpățâna să creadă Blanchard?*

Nu îndrăzni să-i mărturisească temerile: în aventura asta, *spirul* avea de jucat un rol important, și deocamdată numai lucrul acesta avea importanță.

CAPITOLUL XIV

Bătrânul Pascal și Suzanne conduseseră colonia spre platourile înalte unde se aflau grottele care aveau să servească drept refugiu.

Călătoria fusese grea și, către sfârșitul zilei, hotărâseră să se oprească pe la jumătatea înălțimii.

Atunci observase Nancy Wayne dispariția lui Patrick. Copilul lipsea la apel și tânăra femeie fusese cuprinsă de disperare.

Fusese nevoie de toată autoritatea lui Spencer ca să n-o pornească înapoi. Dar, ceva mai târziu, profitând de o slăbire a supravegherii, se repezise pe un drum stâncos ce ducea spre vale.

Nu-l putea părăsi pe copil. Poate fusese cuprins de o slăbiciune... Poate se mai târa încă de-a lungul pantei...

Pentru ea, oamenii aceștia ai spațiului nu aveau inimă, erau lipsiți de milă.

Totuși, curajosul Spencer se hotărâse să se întoarcă când aflase de la un copil de plecarea grabnică a tinerei femei.

Parcă nu era în toate mințile! Încercase s-o prindă din urmă, se repezise cu disperare în direcția văii, și atunci începuse totul: urmele lui Nancy în praf, noaptea care venea cu repeziciune, cursa nebună de-a lungul pantei!

Deodată, apăruseră dâre lungi și cețoase, alunecând printre stânci, înaintând spre Spencer de parcă ar fi vrut să-i bareze drumul.

Aceste creaturi erau inofensive și roșcatul știa că puteai să treci prin ele fără cel mai mic risc... „Doar un pic de praf asemănător cu polenul”, spusese Blanchard.

Chiar așa se și întâmplă, dar în momentul acela Spencer se simți invadat de o senzație neplăcută. Un frig intens îl pătrunse până la oase și fu cuprins brusc de o imensă slăbiciune.

Se dădu înapoi. Dar ce se petrecea?

Încercă încă o dată să forțeze barajul de ceață, dar alte creaturi soseau în masă și înțelese primejdia, o primejdie împotriva căreia nu putea lupta.

Gândul îi zbură imediat la Nancy..., la Patrick... Strigă, dar nu obține nici un răspuns.

Fu încă o dată gata să se avânte înainte, dar un al doilea contact cu acele creaturi îi îngheță sângele.

Pe Sirius, ce însemnau toate astea?

Furios, roșcovanul se întoarse. Tâmpilele i se zbăteau, capul i se învârtea, își simțea picioarele moi... moi...

Se îndreptă spre platourile înalte unde mica trupă ajunsese deja și, o clipă, își trase sufletul.

Datorită constituției sale solide, părea a-și fi regăsit echilibrul când, câteva momente mai târziu, pătrundea în grote.

La început, nu înțelese prea bine ce se petrecea. Suzanne și bătrânul Pascal erau aplecați peste un mic corp ghemuit. Murise unul dintre copii și membrele îi erau deja înghețate. La lumina torțelor, fața lui era extrem de palidă.

— Unde e Nancy? înrebă Ted Mason, venind împreună cu Lurbeck înaintea roșcovanului. Dar Patrick?

Dar Spencer continua să se uite la cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

— Oboseala, epuizarea, răspunse Suzanne. Bietul micuț n-a suportat călătoria.

În clipa aceea, Spencer zări masa cețoasă care se legăna molatic printre pietre. Un *spir* se târa în fundul grotei.

Fața lui Spencer se crispă imediat.

— Treziți pe toată lumea. Grupați copiii în mijlocul grotei, grăbiți-vă, repede...

— Ce se întâmplă? întrebă Mason.

Dar roșcatul nu se hotăra încă să se pronunțe; atenția îi rămase fixată asupra creaturii de ceață ce continua să plutească printre pietre. Îi luă cu el pe cei doi tovarăși ai lui și urmări *spirul* care, acum, pătrundea într-o lungă galerie ce comunica cu exteriorul.

Ajunseră astfel în aer liber, dar se aflau pe marginea unei cavități largi și profunde, scobită chiar în munte.

Milioane de *spiri*, grupați în masă compactă, formau un mare nor alb.

Spencer aprinse repede lanterna și o îndreptă spre panta de la picioarele lui. În locul acela stânca părea poroasă, tocită, roasă, ca sub efectul unui acid. Privirea i se îndreptă spre tufișurile ce mărgineau cavitatea. Nu mai aveau frunze, îndreptându-și în sus crengile uscate și scheletice.

Nici un fir de iarbă nu exista în zonă.

— Blestem! exclamă Spencer. Acum va fi rândul nostru. Au fost gata să-mi vină de hac și de aceea m-am întors. Și acum, puștiul acesta!

Fu întrerupt de strigătul Suzannei. Cei trei bărbați se întoarseră în fugă. Alți trei copii muriseră în timpul somnului și Suzanne tocmai făcuse această descoperire. Coloniștii se străduiau să-i adune pe supraviețuitori, dar și ei începeau să fie cuprinși de spaimă.

Câțiva *spiri* fugeau de-a lungul peretelui stâncos și Spencer arătă spre ei.

— Iată vinovații, zise el, aceste animale scârboase au început să ne devoreze.

— Ei, stai puțin..., bâigui bătrânul Pascal, sunt inofensive.

— Nu spuneți prostii! Mergeți afară și uitați-vă. *Spirii* scobesc cavitatea, ronțăie muntele așa cum înfulecă termita lemnul. Uitați-vă și la plante, n-a rămas nici măcar un fir de iarbă.

— Cum e cu puțință?

— Nu mai suntem în anotimpul furtunilor, așa că trebuie să-și găsească undeva hrană. Atunci iau din energia materiei, din electromagnetismul celulelor vegetale și animale. Sunt sigur că nu veți găsi nici măcar un animal în toată regiunea. Și acum ne atacă pe noi. Ați înțeles?

— Ce putem face? întrebă Suzanne, plină de teamă.

Dar vocea lui Mason îi făcu pe toți să se întoarcă.

— Atenție, strigă el, iată alții!

Arată spre un grup de *spiri* care se iveau din galerie. Alte creaturi de ceață, alertate și ele, veneau să-și dispute această hrană nesperată.

Ascultând de același reflex, Spencer, Mason și Lerbeck scoaseră armele, dar își dădură imediat seama de inutilitatea gestului. Razele calorice nu puteau avea nici un efect asupra acestor creaturi, capabile să suporte descărcări energetice mult superioare.

Nici măcar materia nu le rezista, o rodea, o dezintegra, atom cu atom, în acea luptă lentă și perpetuă pe care o duceau împotriva întregii planete.

— Grupați-vă toți în mijlocul grotei, ordonă Mason. Mai ales nu-i lăsați să se apropie.

Se zbătu el însuși în fața apropierii unui *spir*. Creatura se dădu înapoi în fața gesturilor lui dezordonate, altele atacară, dar, imitându-l pe astronaut, coloniștii reușiseră să-i țină la distanță.

Dar cât putea să dureze astfel această luptă care nu făcea decât să sporească groaza fiecăruia?

Copiii erau la capătul puterilor, stăteau în mijlocul grupului plângând, incapabili de cea mai mică reacție.

Tânărul Cooper veni spre Spencer.

— Fumul, zise el, prinzându-l de braț. Da, poate fumul...

— Ce vrei să spui?

— Într-o zi lucram pe câmp și dădusem foc la niște buruieni. Am remarcat că fumul îi făcea pe *spiri* să fugă. Poate că am putea încerca.

Hotărârea fu luată repede. La ordinul lui Spencer, se adunară câteva haine, li se dădură foc și ceea ce se petrecu confirmă ideea lui Cooper.

În fața fumului care se degaja, *spirii* bătură în retragere și fură văzuți grupându-se în dezordine în fața galeriei.

Era de neînțeles, inexplicabil, încă un fenomen care aparținea misterelor din această lume.

— Cu toții afară! strigă Spencer.

Ajunseră repede la intrarea în grotă și se grupară pe platou.

Adunară într-un timp record lemne uscate și crengi și aprinseră în jurul lor un mare foc circular.

Același rezultat. Grupele de *spiri* care tocmai invadaseră platoul se trăgeau înapoi și fugeau la contactul cu fumul. Dar focul trebuia întreținut. Din când în când, un bărbat ieșea din cerc și pleca după combustibil.

Și astfel trecu noaptea, o noapte lungă și interminabilă, în care fiecare minut, fiecare secundă fuseseră o luptă.

Dar oare cât putea să dureze această luptă a focului?

CAPITOLUL XV

Noaptea era pe sfârșite.

Tom Sangrino, O'Connor și Blanchard ocoliseră ultimii contraforți muntoși ce dominau baza tarkiană.

Astfel, admirabil camuflați într-o depresiune, putuseră să zărească trei nave imense purtând însemnele planetei Tark.

Dar nu asta îl interesa deocamdată pe Sangrino, singurul lui obiectiv fiind paralizarea centralei energetice a bazei secrete.

Sangrino era un om metodic, o ființă cu hotărâri calculate cu răceală, și asta uneori în ciuda oricărui sentimentalism.

Și de data aceasta responsabilitatea lui era enormă. Sigur, situația ar fi putut deveni dramatică pentru membrii coloniei, și ar fi putut să fie obligat să-i sacrifice dacă împrejurările ar fi cerut-o, căci până la urmă era vorba de viața altor mii și milioane de inocenți, ce puteau deveni dintr-o clipă în alta victimele amenințării tarkiene, și poate că era vorba chiar de existența întregii omeniri.

După trecerea printr-un defileu lung, auziră zgomote de nicovală amestecate cu scrâșnituri de scripete. Se aflau, deci, prin preajma imensei grote rezervată sclavilor pământeni.

Zgomotele proveneau din unele deschideri din stâncă, și Blanchard crezu de cuviință să facă un ocol larg pentru evitarea acelui loc primejdios.

Dar, pe când se pregăteau să părăsească defileul, apărură trei tarkieni și oamenii nu avură timp decât să se lipească de spatele unei stânci.

Din nefericire, această manevră rapidă nu scăpă tarkienilor cuprinși de o mare uimire. Sangrino și O'Connor scoaseră armele în aceeași fracțiune de secundă și traseră.

Secerați de rafale, tarkienii se prăbușiră fără cel mai mic gest de apărare.

O'Connor dădu din cap.

— Ei bine, puțin a lipsit! murmură el.

Sangrino luă de jos un pistol tarkian și i-l întinse lui Blanchard.

— Sper că știi să-l folosești, zise el. Cu siguranță că-ți va fi util.

— Va fi pentru prima oară în viața mea când apăs pe un trăgaci. Dumnezeu să mă ierte, dar poți conta pe mine, comandante!

— Mai avem timp?

— Nu. În locul unde vă duc ne vom afla la cel mult trei sute de metri de bază. E punctul cel mai bun.

— Să ne grăbim!

Erau tocmai pe punctul de a porni din nou când zgomote de voci și de pași îi făcură să se întoarcă. În preajmă, se găseau alți tarkieni și chiar îi zăriră printre stânci.

Păreau că ocolesc muntele spre a se îndrepta în direcția bazei. Zgomotul pașilor se stinse treptat și cei trei bărbați se cățără repede până la o mică ridicătură.

Tarkienii pătrundeau în vale și se distingeau perfect în lumina proiectoarelor instalate în cele patru colțuri ale bazei.

— Nu mai avem de ce ne teme, afirmă Sangrino.

Dar brusc simți cum i se strânge inima. Blanchard și O'Connor fură martorii aceleiași teribile realități. În mijlocul trupei amenințătoare, se distingeau două siluete umane: Patrick și Nancy Wayne!

— Pe tot focul din cer! izbucni O'Connor. Vai de fată și de puști!

Scoase arma cu un gest necugetat, dar Sangrino îl prinse cu repeziciune de mână.

— Inutil, spuse el, nu putem face nimic pentru ei. Ar fi imediat masacrați și ar începe lupta. Și deocamdată nu ne putem măsura cu ei. Poate că mai au o șansă.

— Tarkienii îi vor face să vorbească, zise Blanchard. Și când vor afla noul nostru refugiu... Ah, Dumnezeule!...

Sangrino clătină din cap.

— Sper că totul se va termina cu mult înainte.
Haideți, la drum!

Câteva momente mai târziu, ajungeau, în sfârșit, la locul ales de Blanchard.

Se distingeau perfect barăcile de pe marginea spațiudromului; la ferestre străluceau lumini. Dar nu se auzea nici un zgomot, părea că domnește o tăcere totală.

Sangrino apucă cursa transparentă ținută de O'Connor. *Spirii* își reluase agitația dezordonată.

— Pare teribil de înfometat, zise O'Connor, lingându-se pe buze. Dar el are baftă. O să se ghiftuiască.

— Trăgeți-vă înapoi, ordonă Sangrino.

— Ce, doar n-o să ne înfulece pe noi?

— Fiți, totuși, foarte atenți. Această creatură nu-mi spune nimic bun.

Se depărtă de Blanchard și de O'Connor, puse cursa pe pământ și o deschise dintr-o lovitură.

Spinii țâșni afară ca un drac stropit cu agheasmă. Se întinse în aer, lungindu-se în fața oamenilor cu un aer amenințător.

Părintele Blanchard se dădu un pas înapoi; Sangrino agită rapid mâna, alungând aerul din fața lui, și *spinii* se ridică în sus. Ezită câteva secunde, apoi, brusc, se întoarse spre barăci.

Părea că oamenii nu-l mai interesau și că simțiri misterioase acționau în el.

Se ondulă, lungă eșarfa de ceață în noaptea senină, apoi o porni cu rapiditate direct spre baza subterană.

Alunecă printre stânci și dispăru o clipă printre pietre. Apoi apăru ceva mai departe, sub forma unui cordon alb și subțire, țâșnind din rocă.

— A găsit deschizătura, murmură Sangrino, febril. Acum știe.

Comportamentul *spirului* îl satisfăcea pe Sangrino, deși victoria nu era câștigată încă. Ființa de ceață se îndrepta acum spre barăci; chinuit de foame, cu siguranță că avea să-și ofere un mic aperitiv, cum sugeră cu ironie O'Connor. Nu se înșela.

Spirul pătrunse printre scândurile unei barăci și dispăru în interior. Așteptarea nu fu prea lungă. Găsi o sursă de energie și „pomparea” rapidă duse la o pană generală. Luminile se stinseră brusc și întreaga tabără se pomeni în întuneric.

— Și acum atenție, șopti Sangrino, strângând pumnii.

Se făcu din nou lumină și *spirul*, aureolat de scânteii aurii, se întinse deasupra barăcii.

Făcu câteva cercuri rapide, apoi se ridică deodată în aer, se repezi spre nord și dispăru printre munți.

— Am câștigat, șopti Sangrino. Sunt în mâna noastră. Ghemuiți în spatele adăpostului stâncos, cei trei bărbați stăteau nemișcați.

Urma o așteptare lungă, plină de speranță, dar baza era ținută sub o continuă observație.

Câțiva tarkieni, care își păstraseră forma umană, ieșiseră din barăci și umblau de colo-colo. Poate că-și dăduseră seama de prezența *spirului*, și era cât se poate de evident că această pană îi îngrijora.

Dar ce puteau face? Puteau măcar să stabilească vreo legătură între *spir* și pana de curent? Era puțin probabil.

În sfârșit, totul redeveni calm și tăcut, și, în curând, primele gene de lumină ale zorilor se iviră la orizont.

În clipa aceea Tom Sangrino se gândi la Spencer, Mason și Lurbeck. Semnalul fusese probabil dat. Acum era rândul lor să intre în joc, și calculă cu aproximație timpul de care ar fi avut nevoie să ajungă în vale.

În plină zi, poate două-trei ore...

Spencer, Mason și Lurbeck vegheaseră la întreținerea focului, dar provizia de lemne începea să se micșoreze.

Fuseseră nevoiți să scotocească printre pietre în căutarea câtorva rămurele; flăcările se stingeau puțin câte puțin și primejdia revenea o dată cu apariția mai mult sau mai puțin ezitantă a *spirilor*.

Se lumina de ziuă și un vânt slab încă mai ducea câteva valuri de fum la nivelul solului.

— Aruncați și hainele în foc, ordonă Spencer. Haideți, repede!

Dar, Ted Mason ridică deodată capul. Nu-și credea ochilor.

— Pe tot universul! exclamă el.

Spectacolul era fantastic. Tot cerul era numai o viermuială de dâre albe și vapoase grupate în mase, îndreptându-se spre vale.

Spirii păreau că țâșnesc din munte și se vedeau înălțându-se în aer ca să se grupeze în curând în sarabande vertiginoase.

Creaturi de ceață, care invadaseră platourile, își abandonară și ele pozițiile și se alăturară celorlalte.

Minute lungi se mișcă deasupra munților, răspunzând apelului, apoi se topiră în masa mișcătoare care dispăru printre piscurile ascuțite.

Într-o clipă, cerul se goli și-și recăpătă limpezimea matinală.

— Au reușit! exclamă Spencer.

Dintr-o dată își recăpătară cu toții ardoarea, încrederea și speranța.

— Acum e rândul nostru! strigă Spencer.

În clipa aceea îi văzu apropiindu-se pe toți bărbații din colonie.

— Bravo! le zise el, înțelegând că și ei luaseră o hotărâre. Vom avea nevoie de ajutorul vostru. Dumneata nu, domnule Pascal. Va trebui să

rămâi cu femeile și copiii. Nu mai este nici o primejdie, dar prezența dumatăle este totuși indispensabilă.

— Domnul să vă păzească și să vă binecuvânteze!

CAPITOLUL XVI

Atacul se declanșă.

Pe neașteptate, norii albicioși acoperiră cerul și învăluiră baza ca o ceață deasă s-o tai cu cuțitul.

Alte siluete se iveau dinspre munte, îndreptându-se spre barăci, spre stâncile care ascundeau instalația subterană, infiltrându-se printre falii, interstiții, înecând valea cu valurile lor mișcătoare și vapoaze.

Spirale vertiginoaze, parabole imense, unind muntele cu valea, lungile dăre evanescente se prăbușeau ca niște serpentine de carnaval.

Îngroziți, tarkienii țâșniseră afară și alergau la întâmplare printre siluetele vapoaze.

Înecați de valul mișcător, își dădură repede seama de neputința lor și chiar de gravitatea situației. Nimic nu mai funcționa, chiar și armele fuseseră reduse la tăcere...

Dar ce puteau spera de la razele lor termice împotriva acestor creaturi ale diavolului?

Camuflați în spatele adăpostului lor, Sangrino, O'Connor și Blanchard urmăreau cu interes desfășurarea operațiunilor.

Își îngropaseră armele sub stâncă și nu puteau decât să se felicite pentru această idee, căci *spirii* dăduseră buzna în jurul lor cu miile. Dar nici unul nu reacționase la prezența lor. Își continuaseră drumul spre baza din apropiere. Armele erau intacte. Agentul spațial își privi din nou ceasul, dar în clipa aceea o avalanșă de zgomote de pași îi făcu să se întoarcă.

O secundă rămaseră uimiți, văzând coloana umană ce cobora spre ei. În urma lui Spencer, Mason și Lurbeck, vreo cincisprezece coloniști coborau panta, alunecând și derapând pe pietriș.

În drum, își recuperaseră uneltele de muncă, târnăcoape, toporiște, seceri și lanțuri grele de fier, pe care le agitau cu un aer amenințător. Sărind din stâncă în stâncă și cu gesturile lor dezordonate, păreau niște demoni.

— Mulțumesc tuturor, zise Sangrino. Curaj, băieți, acum e rândul nostru.

Își dezgropă arma, imitat rapid de O'Connor și Blanchard.

Pământeni se repeziră prin siluetele de ceață în mișcare, acestea continuându-și înaintarea spre centrala subterană. Pătrunseră într-un mare spațiu gol, care se prelungea în direcția spațiodromului, și acolo îi descoperiră pe tarkieni.

Aveau o formă omenească și aparțineau echipei falsului Cartier. Își păstraseră bluzele albe. Se năpustiră într-un acces de furie necontrolată și lupta începu.

Corpurile se prăbușiră în convulsii oribile, luând imediat aspectul gelatinei.

— Grota! zise Sangrino. Scoateți afară pe toată lumea. Trebuia accentuată panica, creată dezordinea și, în același timp, profitat de efectul surprizei.

La ordinul lui Sangrino, Ted Mason, Lurbeck și Spencer se repeziseră spre țintă, pe când grupuri de tarkieni se iveau din deschizătură.

Unii dintre ei mai aveau încă arme utilizabile și rafalele porniră aproape imediat. Dar orbiți, dezorientați de dărele vapoaroase care se prăvăleau în cavernă, trăgeau la întâmplare.

Urmă un masacru.

Cei trei astronauți îi atacară prin spate, țintind fără greșală. Oribilele creaturi explodară într-un vârtej de rămășițe incandescente.

— Fără milă! strigă Spencer.

Sclavii pământeni năvăleau în masă, cuprinși de o dorință irezistibilă de revoltă și răzbunare. În mâini purtau fie un ciocan, fie o bară de fier.

Lupta era halucinantă.

Copleșiți, tarkienii se străduiau să se grupeze la intrarea în grotă, încercând încă să se opună răzvrătiților; trăgeau și oamenii cădeau. Dar un nou val de oameni se abătu asupra lor într-o dezordine indescriptibilă.

Apoi, de o parte și de alta, armele termice încetară să mai funcționeze.

Adunați în jurul pistoletelor în plină acțiune, *spirii* le consumaseră toată energia.

Și astfel lupta continuă corp la corp.

În acest timp, Sangrino și O'Connor traversaseră baza și se îndreptau spre subterane, însoțiți de vreo șase coloniști înarmați cu securi și cuțite.

— Comandante... Privește! zise deodată Jeff, ridicând mâna.

Arată lungul „trabuc” de oțel care se ivea dintre siluetele vapoare. *Galaxy* apărea sub privirile tarkienilor. *Imensa navă devenise vizibilă!*

Incapabil deocamdată să elucideze misterul, Tom Sangrino își reluă cursa ducându-și oamenii spre intrarea subterană.

Trei tarkieni care încercau să le bareze calea căzură sfârtecați fără milă.

Rapiditatea acțiunii fiind un factor esențial în această situație, Sangrino îi călăuzi pe toți spre marele laborator unde se afla așa-zisul Cartier și unii dintre colaboratorii lui cei mai apropiați. Aceștia erau livizi, total dezorientați.

Doi tarkieni își îndreptară armele spre năvălitori, dar agentul spațial zâmbi.

— Nu încercați să ne intimidați. Armele nu funcționează, o știți prea bine.

Privi întreaga sală. Aproape nimic nu mai funcționa, domnea tăcerea. Numai misterioasa bară de energie multicoloră continua să radieze,

protejată de marea cuvă etanșă. O lumină aproape ireală trecea prin materia transparentă.

Marea hartă plină de stele atrase imediat atenția lui Sangrino.

— Rega... Gomara..., pronunță el răspicat. Ați distrus aceste două lumi. Ura voastră trebuie să fie ineputabilă!

Așa-zisul Cartier dădu din cap.

— Răzbunarea era singura noastră rațiune de a trăi. Numai la asta ne-am gândit de ani de zile, de când am reușit să scăpăm din lumea noastră hărăzită contaminării generale. Am găsit această energie colosală și am reușit s-o controlăm și să o dirijăm în vidul normal. Raza noastră, dacă vreți să știți, se comportă ca un laser. Este direcțională, nedetectabilă și are o viteză de câteva sute de ori mai mare decât a luminii, astfel încât putem lovi direct oricare punct al universului.

— Nu mai puteți nimic. Arma voastră distrugătoare a fost nimicită.

O strâmbătură ironică boți fața tarkianului.

— Ieri a explodat o altă planetă. Un drăguț foc de artificii. L-am înregistrat cu claritate.

O vie emoție puse stăpânire pe pământeni. Sangrino înaintă spre tarkian cu un aer amenințător, dar acesta ridică mâna.

— Încă o clipă, zise el cu un aer triumfător, nu știți totul. O altă lume va avea aceeași soartă. Raza care trebuie s-o lovească a plecat de mai multe luni. Da, domnilor, este pe drum și își va atinge ținta peste vreo zece zile.

— Despre ce lume e vorba? întrebă Sangrino.

— Pământul!

Agentul spațial rămase ținut locului.

— Monștrilor! izbucni el... Sunteți niște monștri...

Un râs usturător răsună în întreg laboratorul.

— Acum moartea noastră nu mai are nici o importanță! Răzbunarea e totală.

Sangrino și O'Connor se repezică deja, dar, unul câte unul, tarkienii se clătină pe picioare și se prăbușiră pe solul cauciucat.

Ascultând de gestul șefului lor și folosindu-se de extraordinara lor putere metabolică, își provocaseră singuri blocarea organului ce le servea drept inimă. Moartea fusese brutală.

Nu mai erau decât niște corpuri informe, torturate de înspăimântătoarea metamorfoză.

CAPITOLUL XVII

Afară luptele luară sfârșit.

Doar câțiva tarkieni mai încercau să scape de sclavii pământeni dezlănțuiți, dar cădeau sfârtecați sub numărul mare al atacatorilor.

Era o luptă fără milă, însuflețită de un spirit de revoltă înăbușit de prea multă vreme și care acum exploda cu brutalitate.

Toporiștile, cuțitele, lanțurile erau roșii de sânge și, când ultimii tarkieni fură scoși din luptă, întreaga vale răsună de un imens strigăt de victorie.

Și atunci apărură necrofagii. Monstruoasele păsări, țâșnind din cuiburile lor tenebroase, soseau și ele clămpănind din pliscuri, parcă ar fi strigat de bucurie.

Se năpustiră asupra cadavrelor tarkienilor, și spurcatul lor festin avea să dureze ore în șir.

Între timp, părintele Blanchard, urmat de câțiva dintre tovarășii lui, obținuse și el mica lui victorie.

Îi descoperi pe Nancy Wayne și pe micul Patrick, amândoi îngroziți, tremurând din toată ființa, dar nevătămați.

Îi încredință tânărului Grazziani și își îndreptă apoi atenția spre ceilalți membri ai coloniei. Printre sclavii pământeni erau morți și răniți, dar și printre tovarășii lui mai apropiați descoperi o

victimă, și se aplecă cu o strângere de inimă asupra tânărului Cooper.

În schimbul acestor știri, Blanchard află de la Sangrino teribila realitate a lucrurilor.

Pământul... Nu, nu era cu putință!

Și raza călătorește de luni de zile... Peste zece zile se petrece catastrofa! Toată omenirea va fi distrusă într-o secundă!

— Totul este pierdut, gemu Blanchard cu mâinile împreunate. Urmă o tăcere lungă care vădea imensa disperare ce-i cuprinsese pe toți. Sangrino se întorsese spre oamenii lui.

— Zece zile, murmură el... Nu mai avem la dispoziție decât zece zile pentru a împiedica această rază blestemată să lovească Pământul.

Își dădea seama de enormitatea celor spuse. Era absurd.

Nu putea fi interceptată o rază luminoasă în spațiu, așa cum Pământul nu-și putea schimba locul.

Tarkienii prevăzuseră totul și întâlnirea celor două urma să aibă loc în mod inevitabil.

Dar Sangrino era însuflețit de o revoltă sfâșietoare și fiecare părticică din ființa lui refuza imposibilul.

— Și dacă n-au spus adevărul? întrebă Ted Mason.

— Nu, răspunse Sangrino, erau prea fericiți ca să nu ne anunțe această supremă victorie. Vreau însă să aflu mai mult. Luați datele din calculator, duceți-le la bord și încredințați-le Creierului Total.

Ordinul fu executat rapid. Scoaseră toate înregistrările matematice din calculatoarele tarkiene reduse la tăcere, dar la bordul navei se văzură obligați să recunoască faptul că nu făcuseră nici o ispravă.

Spirii trăsese ră toată energia înmagazinată în navă și Creierul Total era și el inutilizabil.

— Pe Sirius! bombăni Sangrino.

În timpul luptei, nimeni nu se gândise la apariția neașteptată a navei. Acum totul se explica. *Spirii* reușiseră să intre în nava cosmică, probabil printr-un sas sau tambuchi lăsat întredeschis de tarkienii însărcinați să-l studieze, și se năpustiră asupra rezervelor energetice. Acumulatorii circuitelor de invizibilitate fuseseră goliți de încărcătură și astfel nava reapăruse brusc, spre surprinderea tuturor.

Creaturile de ceață nu iertaseră nimic și sala mașinilor, spre marea disperare a astronautilor, era golită de toate pilele cu plasmă.

— Nu vom putea ști niciodată, murmură Spencer, arătând spre Creierul Total.

Dar Ted Mason se apropiase.

— De fapt, zise el brusc, mai avem micul generator din tabără. Da, cel care acționează moara. Poate că...

— Dacă nu l-au „ronțăit” și pe el *spirii*.

— Nu, nu cred, zise Blanchard.

— Domnule Blanchard, zise Sangrino, de ce putere dispuneți?

— Poate atinge 20 000 de volți.

— Este suficient pentru a acționa Creierul Total. Trebuie să refacem brânșamentele.

— Mă ocup eu, propuse Lurbeck.

— Perfect. Domnule Blanchard, trimiteți-vă oamenii. Aduceți centrala cât se poate de repede. Ocupați-vă și de femeile și de copiii rămași pe platou. Toată lumea să coboare imediat.

— Dacă au curaj.

— Ce vrei să spui?

— Am fost atacați de *spiri*, mărturisi Spencer. Noaptea trecută au murit patru copii.

Sangrino se încruntă. Încă un lucru pe care nu avusese timp să-l afle. Înțelegea acum teama surdă pe care o simțise când eliberase *spirul* din cursă..., aerul amenințător al acestuia... comportarea lui ciudată în fața oamenilor, și în timp ce Spencer continua să-i povestească ultimele evenimente din

timpul nopții, Sangrino privea la *spirii* care continuau să se miște în jurul navei lor.

— Animale spurcate, șopti el... Dar nu mai e nici o primejdie. Liniștiți pe toată lumea.

Generatorul electric a fost adus către sfârșitul dimineții.

Pila lui cu combustibil era intactă și toată lumea se apucă de treabă.

Traducătorul universal cu care fusese dotat Creierul Total descifra toate indicațiile înregistrate de calculatorul tarkienilor. Cuvintele tarkienilor nu mai puteau fi puse la îndoială: Pământul era amenințat, o rază de energie se îndrepta spre el cu o viteză supraluminică.

Datorită procedurii tarkian, izotropia luminii în spațiul normal devenea o erezie științifică. Raza, deplasându-se cu o viteză de mai multe milioane de kilometri pe secundă, urma să lovească Pământul peste zece zile și să-l transforme în pulbere.

Urmau raporturile cuantice, energetice și spațio-temporale ale razei distrugătoare.

Astronauții se priviră muți.

Deodată, se auzi glasul lui Lurbeck.

— Numai un ecran ar putea să absoarbă energia și să salveze lumea noastră, declară el. Ar fi suficient să-l construim pe traiectoria razei. Raza e direcțională și îi cunoaștem toate coordonatele. Numai un obstacol o poate opri.

Sangrino clătină încet din cap.

— Nu mai sunt decât zece zile, atrase el atenția. Teoretic nu avem timp să-l construim. Dar, bineînțeles, am putea încerca... dacă am avea posibilitatea să alertăm Pământul sau cel puțin baza de pe Cerpheu.

— Folosind undele normale, mesajul nostru nu va fi primit decât peste trei zile, preciză Ted

Mason după un calcul rapid. Trebuie să folosim hiperunde, dar cei 20 000 de volți de care dispunem sunt departe de a fi suficienți.

— Vorbești ca să te afli în treabă, bombăni nervos O'Connor, arătând spre aparatul undionic. Tarkienii au umblat la el. E la pământ.

Sangrino se duse să vadă și se convinse că aparatul era scos din uz.

— Singura noastră șansă ar fi să ajungem pe Cerpheu, reluă el după un moment. O călătorie de cel mult douăzeci de ore. Dar nu avem energia necesară.

— De ce n-am arunca o privire în navele tarkiene pe care le-am reperat în spatele munților? zise O'Connor. Ar trebui să aibă rezerve de carburant.

— E posibil, admise Sangrino, agățându-se de această speranță. Luați-vă echipamentul, mergem imediat să verificăm.

Câteva clipe mai târziu, părăseau nava și se îndreptau cu toată viteza spre navele tarkiene camuflate în spatele muntelui.

Dar speranțele lor fură de scurtă durată. *Spirii* nu iertaseră nimic nici aici și pilele cu plasmă erau în întregime golite de conținutul lor.

CAPITOLUL XVIII

Femeile și copiii fuseseră aduși de pe platou, precum și bătrânul Pascal, dar majoritatea se găsea într-o stare foarte îngrijorătoare.

Evenimentele teribile, oboseala, epuizarea, lipsurile, toate acestea îi marcaseră profund pe supraviețuitorii acelei nopți de iad, cum îi zicea Blanchard.

Ajutat de Suzanne și de Nancy, îi instalase pe copii într-o baracă pregătită special pentru ei și li se acordaseră rapid primele îngrijiri.

Ambianța era de o tristețe frapantă. Se auzeau plânsetele, strigătele și gemetele copiilor chinuiți de febră și epuizare.

Nancy începu să fie cuprinsă de descurajare.

De la accidentul navei spațiale, pieriseră paisprezece copii. Câți aveau să mai moară?

Sangrino trebuia să facă uz de toată autoritatea lui spre a readuce calmul.

— Acești copii au nevoie de o hrană normală, zise el. Din fericire, nu e lipsă de așa ceva pe Vorak.

— Nu o vor suporta.

— Se vor obișnui cu ea, și chiar mai curând decât crezi. În nava noastră, avem și medicamente. Ia tot ce crezi că ai nevoie, dar te rog să încetezi cu tânguilele.

Îi păru rău pentru această asprime, dar și el era la capătul puterilor cu nervii. Soarta a opt miliarde de ființe omenești se juca în zilele următoare, iar neputința totală în care se găsea îl revolta până în străfundul ființei.

Complet abătut, Sangrino ieși din baracă și își îndreptă privirea spre *Galaxy*, o privire plină de amărăciune și încărcată de ranchiună pentru acea arhitectură grea de oțel redusă la tăcere și nemișcare.

Era revanșa progresului, a mecanicii asupra omului, a acelei mecanici care își cerea și ea partea ei de hrană.

Cu ea nu încăpeau compromisuri, și asta putea să dureze până în veacul vecilor!

Agentul spațial îi blestemă și pe *spiri* care, ghiftuiți de energie, se târau acum în mase compacte la nivelul solului.

Erau ca niște parcele de norișori albi aureolați cu păr de aur, incapabili de cea mai mică reacție.

Câteva dâre albe părăsiseră totuși baza, urcaseră muntele și dispăruseră greoi în spatele crestelor dantelate, dar grosul coloniei ocupa încă valea.

Un vânt ușor purta masele cețoase pe spațiodrom. Și abia atunci Tom Sangrino fu străfulgerat de o idee.

— Pe întreg universul! exclamă el. De ce nu ne-am gândit mai devreme?

— George, bătrâne, suntem salvați.

— Ce?

— *Spirii*! Privește... Hai, uită-te. Avem cu ei toată energia posibilă. Și chiar mai mult decât este nevoie.

— Dar e energie statică!

— Și ce? Se poate converti în energie dinamică.

— Pe Sirius! Ai dreptate. Încălzită la patruzeci de milioane de grade, această energie se poate transforma în plasmă. *Spirii* sunt constituiți esențialmente din atomi de hidrogen, ceea ce, în reacția de fuziune, va amorsa eliberarea unui flux de neutroni. Ai înțeles?

— Da, ai o idee de geniu. Dar mai trebuie găsit mijlocul de a înmagazina *spirii* în rezervoarele noastre.

Agentul spațial clătină din cap.

— Poate că există un mijloc. Folosind reactoarele retro-fuzeelor.

— Cum asta?

— Micul generator de care dispunem va fi suficient. Îl vom branșa la generatoarele prealabil degajate de grilele de ejecție, duzele vor intra în acțiune și *spirii* vor fi automat aspirați în interiorul navei. Nu va mai rămâne decât să-i circuităm în cuvele de energie.

— Pe toți croncobaurii din univers! răcni O'Connor. Vă garantez că o să halim o grămadă de *spiri*!

— Toată lumea la treabă! Repede!

Toți fură cuprinși de un entuziasm febril. Începea o nouă luptă.

Generatoarele fură branșate. Rotiră duzele cu 45 de grade și marile guri de aspirație din jurul

navei erau acum îndreptate spre masele mișcătoare care pluteau la nivelul solului.

— Gata? întrebă Sangrino.

— Gata.

— Porniți. Faceți plinul.

Urmă contactul și urletul duzelor zgudui valea. Era un spectacol grandios și terifiant.

Aspirați cu brutalitate, *spirii* se rostogoleau în masă în gurile de aspirare. La nivelul solului păreau niște dâre lungi de fum, deplasându-se cu viteze nebune, o mișcare în valuri a unui gaz scânteietor.

Privirea lui Sangrino era fixată asupra contorului. Cuvele se umpleau rapid și se simțea din nou cuprins de încredere.

Cercetă încă o dată compresibilitatea gazelor în interiorul rezervoarelor și opri acțiunea. Calculul rapid efectuat de Creierul Total anunța o cantitate suficientă de energie pentru a putea ajunge pe Pământ, dar nu aceasta era intenția lui Sangrino.

Alerta putea fi dată de baza de pe Cerpheu într-un timp mult mai scurt.

Nu mai rămânea decât să se efectueze pregătirile de plecare, și Spencer, ajutat de Mason și Lurbeck, întreprinse primele încercări de control.

Terenul era acum complet degajat. Doar câteva grupuri de *spiri* se mai târau spre munți. Și în curând dispărură în direcția platourilor înalte.

Entuziasmul se transmisese și coloniștilor, și Sangrino îl văzu sosind pe Blanchard însoțit de Suzanne, de soții Mortimer și de bătrânul Pascal. Îi primi în fața scării de bord.

Aveau lacrimi în ochi și îi implorau să le salveze frații de pe Pământ.

Deodată, își făcu apariția Nancy Wayne, cu fața tulburată de neliniște.

— Comandante... Oh, Doamne... Comandante, nu ne lăsați aici, imploră ea.

— Ce este?

— Copiii. Starea lor se agravează... Devine alarmantă.

— Nu pot să fac nimic altceva... Îmi pare rău...

— Au nevoie de îngrijiri, de doctori... Dacă îi lăsăm aici vor muri. Te implor, du-ne până la Cerpheu.

— Pe Cerpheu?

— Acolo se va găsi cine să se ocupe de ei. Te implor, te conjur...

Tom Sangrino se încruntă.

— Vă dați seama ce cereți? La bord nu este destul loc pentru... Câți sunt?

— Douăzeci și doi.

— Douăzeci și doi... Și cu dumneata, douăzeci și trei! Douăzeci și trei de persoane ca suprasarcină când noi încercăm... Domnișoară Wayne!

Nu-și mai găsea cuvintele și se simțea cedând în fața implorării lui Nancy.

Încă mai ezită când mâna lui O'Connor i se așează pe braț. Colosul își dresă glasul.

— Ăăă!... comandante... Cred că, strângându-ne puțin... în fine, vreau să spun că dacă am putea...

— Bine, îl întrerupse Sangrino, nervos. Aduceți puștii, grăbiți-vă, dar nu vreau să văd nici unul plimbându-se prin navă. S-a înțeles?

— Oh, mulțumesc, comandante, mulțumesc!...

Nancy se agăță de gâtul lui, îl sărută și o luă la fugă. Sangrino își reveni în timp ce Blanchard se apropia de el. Vocea îi tremura ușor.

— Îți mulțumesc și eu, zise el, dumitale și oamenilor dumitale. Fiți siguri că nu vom uita

niciodată ce-ți făcut pentru noi.

Tom Sangrino strânse cu emoție mâna întinsă spre el.

— Și noi îți suntem recunoscători, părinte. Îmi pare rău că ai fost amestecat într-o aventură pentru care nu erai pregătit. Te-am judecat aspru, e adevărat, dar trebuia s-o fac ca să înțelegi rolul dumitale de bărbat. Uită-te la sol. Fiecare metru pătrat înseamnă o luptă împotriva naturii și chiar împotriva omului. Așa este făcută lumea și eu nu am nici o putere. Da, bineînțeles, te admir, ești pur, ești simplu, ești un om de inimă și de bine, și mi-ar plăcea ca lumea să fie formată din oameni ca dumneata. Din nefericire, nu este așa, și regret. Rămâi cu bine, părinte...

— Domnul să te aibă în paza lui, fiule...

Măinile lor se strânseră încă o dată. Sangrino închise sasul și se întoarse la postul de control.

— Propulsie antigravitațională, comandă el. Forța la 14 Gauss.

Urmă un freamăt îndelung și nava spațială decolă părăsind planeta Vorak.

CAPITOLUL XIX

Galaxy parcurgea spațiul în direcția lui Cerpheu.

Nava funcționa perfect, cu un carburant nesperat: *spirii*.

Sangrino supraveghease el însuși buna conductibilitate a gazelor de energie. Totul mergea bine.

Călătoria trebuia să dureze vreo douăzeci de ore, alarma urma să fie dată imediat prin hiperunde, dar răgazul de nouă zile era oare suficient?

Va fi destulă vreme pentru construirea aceluia ecran despre care vorbise Anton Lurbeck?

Era o muncă imensă care ar fi presupus mulți oameni și mult material, și mai ales o plasare delicată pe traiectoria razei, ceea ce însemna o adevărată „vitejie” tehnică.

Ca să câștige timp, Ted Mason și Lurbeck încercaseră repararea aparatului undionic.

În apropierea lui Cerpheu și în imposibilitatea de a folosi hiperundele, se putea trimite un mesaj de alarmă pe canalul hertzian normal.

Sigur, lucrările erau încă în curs, dar oboseala, epuizarea și nervozitatea generală reprezentau, totuși, un obstacol serios în această cursă contracronometru și o tensiune surdă domnea printre astronauți.

Sangrino distribuisese rații energetice, întreținând el însuși moralul oamenilor. Dar copiii se plângeau și nici asta nu facilita lucrurile.

Sangrino se întoarse spre Spencer.

— George, îmi ceru el, stabilește-mi un grafic de bază pentru traiectoria razei. Va fi primul lucru pe care ni-l va cere amiralul Greene. Consultă toate pozițiile planetare așa cum se vor prezenta peste zece zile în sistemul nostru.

— Bine, comandante.

Peste o oră totul era gata și Tom Sangrino studie cu interes harta prezentată de roșcovan. Traiectoria razei era trasată cu o linie întreruptă de culoare roșie.

— Raza va trece foarte aproape de planeta Venus, indică Spencer cu o grimasă. Îi va întretăia orbita doar cu câteva secunde mai înainte.

Agentul spațial clătină din cap aprobativ, în timp ce privirea i se îndrepta spre un alt corp ceresc indicat cu scrupulozitate pe hârtie.

Era vorba de Hermes, asteroid aparținând familiei solare și a cărei orbită, foarte excentrică, o întretăia periodic pe cea a Pământului.

Sangrino își îndreptă brusc spatele.

— Hermes! exclamă el. Acesta e ecranul, fir-ar să fie!

Toți se apropiaseră în grabă în timp ce degetul lui Sangrino se așezase pe hartă.

— Priviți! Hermes va întretăia orbita Pământului abia după o oră de la trecerea razei. Va fi suficient să se accelereze viteza orbitală a lui Hermes pentru a-l plasa exact în fața razei.

Cursa oarbă a acestor asteriozi și, prin urmare, riscul unei coliziuni cu Pământul îngrijoraseră totdeauna pe astronomi. De aceea, de la începutul secolului XXI, fuseseră dotați cu un sistem propulsiv și retroactiv ce permitea fie frânarea, fie accelerarea pe calea lor orbitală.

Și ideea lui Sangrino consta, pur și simplu, într-o accelerare controlată a planetoidului Hermes pentru ca acesta să întâlnească raza distrugătoare în linia ei spațio-temporală.

Secerat de acea energie care se deplasa cu milioane de kilometri pe secundă, Hermes ar fi fost pulverizat, șters de pe harta cerului, dar dispariția lui salva Pământul de la o catastrofa totală și sigură.

— Pe Sirius! exclamă O'Connor, în mijlocul agitației generale. Suntem salvați.

— Aparatul hertzian? întrebă Sangrino.

— Am ajuns la ultimele verificări, răspunse Ted Mason. În curând, vom putea emite, comandante.

— Bravo, băieți. Ați făcut treabă bună!

Agentul spațial se întoarse la postul lui și călătoria continuă ore lungi.

Se apropiau de Cerpheu și se făceau câteva încercări rapide pentru stabilirea legăturii radio cu turnul de control.

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control... Răspundeți.

Apelurile se succedau cu o oarecare monotonie, astfel încât după o vreme Lurbeck îl alertă pe Sangrino.

— Comandante, nu mai înțeleg nimic. Nu răspund.

— Aveți dificultăți?

— Nu, nici una. Totul pare perfect.

— Mai încercați. Folosiți puterea maximă.

Lurbeck execută ordinul, mai repetă mesajul de vreo zece ori, dar nu interceptară decât aceeași tăcere grea.

— Comandante, interveni Spencer. Și undele-radar rămân mute. Nu reușesc să-l „agăț” pe Cerpheu.

— Bine, dar ce se întâmplă, de fapt? bombăni Sangrino. Ted, verifică contactorii exteriori.

— Par, totuși, că funcționează, comandante.

O stare ciudată punea stăpânire pe echipaj. Era pentru prima oară când se întâmpla așa ceva.

Anton Lurbeck insistă în continuare, dar nu obținu decât şuierături și păcănituri; nici o voce. Toate eforturile rămâneau zadarnice.

— Cu siguranță că e ceva care nu merge la noi, declară Sangrino, ridicându-se din fotoliu. Nu mai suntem foarte departe de Cerpheu.

— Comandante...

De data asta, era Nancy Wayne. Tânăra femeie intrase în cabina de control.

— Parcă v-am interzis să puneți piciorul aici, mormăi Sangrino. Ce este?

— Copiii... nu se simt bine...

— Distribuiți-le calmante. Veți găsi în farmacie.

— Sunt cuprinși de spaimă... Lucrul ăsta mă îngrijorează... Vă implor...

— Bine, vin cu dumneata. George, preia controlul.

Deodată, evenimentele păreau că se precipită spre rău și Sangrino fu cuprins de un presentiment sumbru.

I se strânse inima în fața acelor copii nefericiți care, înghesuiți în două cabine înguste, aveau fețele pline de lacrimi.

Da, ceva nu mai mergea. Și ei păreau sub influența unei stări inexplicabile.

Sangrino scotoci în rezerva farmaceutică, distribui câteva calmante, în timp ce Nancy dădea din cap cu îngrijorare.

— Îi cunosc, zise ea, sunt foarte sensibili... Așa sunt întotdeauna când se pregătește ceva rău.

— Oh, nu sunt numai ei așa...

— Vreo veste proastă?

Sangrino nu răspunse. Se întoarse spre Ted Mason care tocmai intrase schimbat la față.

— Comandante, bâigui el, tocmai am primit un mesaj...

— Turnul de control?

— Nu. O aeronavă în derivă. Aparține bazei de pe Cerpheu.

— Ce este?

— Planeta nu mai există!

— Cum?

— A făcut explozie acum două zile.

Un fior de gheață îl scutură pe Sangrino din cap până în picioare. Brusc, îi reveni în minte vorbele tarkienilor. Așadar, a treia planetă pe care o distruseseră după Rega și Gomara *nu era alta decât Cerpheu!*

Acum totul se explica: sondele-radar care rămâneau mute, apelurile radio fără răspuns!

Urmat de Mason, Sangrino se repezi spre cabina de control. Se înregistrase un ultim mesaj de la aeronava în derivă. Aparatul urma să încerce cu propriile lui mijloace să ajungă în sistemul Balenda.

Sangrino privi prin hublou spațiul gol. Știa că trebuia să ia o hotărâre, dar cea mai nebună, cea mai temerară.

— George, care sunt rezervele noastre de energie?

— Nivel 28, comandante.

— Este suficient să ajungem la Hermes?

— Exact atât. Am consumat mult carburant să ajungem aici, dar cred că putem ajunge, comandante.

— Raza va întretăia orbita lui Hermes peste exact opt zile, șaisprezece ore și paisprezece minute. Singura noastră șansă este să i-o luăm înainte.

Spencer făcu un calcul rapid.

— Teoretic, vom ajunge cu o întârziere de șapte ore.

— Teoretic... Dar cu o solicitare maximă?

— Am putea câștiga vreo zece ore. Adică vom mai avea la dispoziție vreo trei ore ca să acționăm. Dar vom călători în suprapresiune și la nivel de alarmă, comandante.

Tom Sangrino nu răspunse, dar știa că oamenii lui îi aprobau deja hotărârea. Își șterse fruntea cu o mână umedă apoi se lăsă să cadă în fotoliu.

— Salt imediat! Direcția Hermes!

CAPITOLUL XX

Soarta Pământului și a omenirii era miza acestei curse prin subspațiu, în această urmărire angajată la viteze de mai multe milioane de kilometri.

În putere maximă, *Galaxy* se deplasa prin timpul relativ, dar pericolul rămânea constant, așa cum arăta un mic ac indicator care, pe tabloul de control, aproape că atingea gradația roșie... Gradația pericol!

Riscul era enorm și toți știau acest lucru... Dintr-o clipă în alta, mașinăria în suprapresiune putea să facă explozie și să provoace astfel dezintegrarea totală a navei.

Trebuia un control permanent al compresoarelor ionice și membrii echipajului se schimbau pe rând în fața aparatelor de înregistrare.

La etajul de jos, Nancy Wayne lupta din răputeri ca să-i liniștească pe copii.

A opta zi se găseau în împrejurimile lui Hermes și *Galaxy* reveni brusc în spațiul normal.

Calculule erau categorice: raza fusese depășită cu un avans apreciabil de câteva ore, dar trebuiau în continuare să se grăbească.

Un contact radio rapid fu stabilit cu stația de pe Hermes și locotenentul Bellini dădu imediat coordonatele de aterizare.

Astfel *Galaxy* luă contact cu planetoidul, acea mică lume în miniatură, cu o putere gravitațională slabă, și unde o cupolă unică adăpostea doisprezece tehnicieni din Confederația Terriană.

La început, nu înțeleseseră bine această sosire neprevăzută și nesemnaltă de serviciile administrative ale planetei-mamă, dar când Sangrino le expuse pericolul teribil care amenința Pământul, uluirea lor fu însoțită de neîncredere.

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți, comandante? întrebă locotenentul Bellini.

Agentul spațial făcu o mișcare agasată.

— Vă implor să faceți cele necesare. Dacă refuzați să mă credeți, peste exact patru ore și cincisprezece minute Pământul va fi distrus.

— Nu pot lua o asemenea hotărâre. Trebuie să informez Cartierul General.

— Nu avem timp. Fiecare minut pierdut ne agravează situația, locotenente. Îmi iau toată răspunderea acestei operațiuni.

Locotenentul Bellini mai avu încă o ușoară ezitare, dar siguranța și voința lui Sangrino învinseră.

— Foarte bine, zise el. Dați-ne toate coordonatele. Repede.

— Ne rămân o oră și cincisprezece minute pentru a-i provoca lui Hermes accelerația suficientă.

— Hermes are un diametru doar de trei kilometri și șaptezeci de miliarde de tone.

— Este suficient ca să absoarbă toată energia razei.

O sudoare rece invadă fruntea lui Bellini. Locotenentul se întoarce spre oamenii lui și ordonă:

— Fiecare la postul lui!

Apoi se uită la Sangrino.

— Sistemul de propulsie al lui Hermes nu a funcționat niciodată, mărturisi el. Există de aproape cincizeci de ani, dar nimeni n-a avut ocazia să-l folosească. Bineînțeles, toate aparatele sunt în stare de funcționare, dar... În fine, sper că va merge.

Urmără minute de angoasă, o tăcere lungă și teribilă, dar toți răsuflară ușurați când se auziră primele zgomote ale centralelor sub presiune.

— A dat Dumnezeu! oftă Sangrino, închizând ochii.

Calculatoarele electronice funcționau de zor și stabileau cu exactitate punctul de contact dintre asteroid și raza distrugătoare.

Fu dat un ordin prin intercom și o accelerație progresivă, din secundă în secundă, accentua viteza lui Hermes pe calea lui celestă.

Vibrații îngrijorătoare apăreau în șarpantele metalice. Pentru prima dată în istoria universului, știința oamenilor forța legile naturii. Hermes depășea viteza lui originară..., își accelera deplasarea pe orbită... Asteroidul se legăna ușor pe axa lui.

— Îmbarcare imediată! ordonă Sangrino oamenilor lui.

Știa că tehnicienii de pe Hermes vor rămâne la posturile lor până în ultimile clipe. Reglajele erau efectuate, centralele energetice, imensele reactoare, totul va funcționa într-un automatism perfect.

Vor părăsi planetoidul doar cu un sfert de oră înainte de contactul fatal!

Și așa se și întâmplă. *Galaxy* era deja în spațiu, când nava echipei lui Bellini părăsi Hermes.

Ceea ce se petrecu atunci fu de o asemenea violență, încât toată lumea rămase mută. Un fulger orbitor, fantastic, îl lovi pe Hermes cu o luminozitate comparabilă cu cea a douăzeci de mii de sori.

Asteroidul păru că se umflă peste măsură, ca o supernovă, apoi explodează în vid într-un vârtej imens de flăcări albe și gaze scânteietoare.

Câteva dăre incandescente împrășcară spațiul și asta fu totul.

Pulverizat, dezintegrat, Hermes încetase să mai existe!

EPILOG

— Comandante...

Galaxy era la a treia revoluție în jurul Pământului. Tom Sangrino își părăsi postul și se întoarse spre Nancy Wayne.

— Comandante, repetă ea, îți datorez mii de scuze... Nu știu cum...

Sangrino zâmbi.

— Și eu te-am judecat greșit, domnișoară Wayne. În fond, ești o fată remarcabilă. Să-i menții pe acești puști nouă zile, în astfel de condiții, este o foarte mare victorie. Nu-ți cer decât să mai ai răbdare câteva ore.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai avem nici un pic de energie. Ultimii *spiri* s-au volatilizat în turbine. De aceea rămânem pe orbită. Dar liniștiți-vă, alte aparate vor veni să ne recupereze. E vreo problemă?

— Ăăă... în legătură cu copiii. Au mâncat carne.

— Carne?

O'Connor tocmai apăruse în cabină ținând în mână un os enorm pe care îl termina de curățat cu dinții lui puternici.

— Mai bine să vă spun, comandante, mărturisi el. Făcusem câteva provizii în cabina mea, așa ca să mai ameliorăm puțin meniul. Știi, pentru mine, rațiile de la bord... Și cum îmi revenise pofta de mâncare, tocmai mă apucasem să atac un hartan de căldăraș când am fost reperat de puștiiăștia împieliați. Se uitau toți la mine cu o privire invidioasă și se lingeau pe buze...

Arată osul, dând din cap.

— N-am putut rezista. Mi-a fost milă de puști. Am împărțit cu ei și au înfulecat, maică-maică!

Sangrino râse, uitându-se la tânăra femeie.

— Haide, nu face mutra asta! Eliberează-ți puștii din cocon și debarasează-i de chimiști. Și ei au dreptul să trăiască. Și ceea ce spun e valabil și pentru dumneata. Derobotizați-vă, Nancy... Derobotizează-te, fir-ar să fie!

— Ai dreptate, suspină ea. Da, cred că ai dreptate. De fapt, am mare nevoie de o reeducare. Mi-am dat seama.

— Nu e greu deloc.

— Ai vreo idee?

— O idee excelentă.

— Necazul e că va dura cam mult.

Sangrino îi făcu cu ochiul.

— Nu chiar. Îți propun cincisprezece zile de destindere într-un mic colț liniștit. Cred că poate să meargă foarte repede dacă ești o elevă bună.

— Oh!... Iar dumneata ești un profesor excelent, nu-i așa?

Izbucni în râs și Tom Sangrino nu putu decât s-o imite.

Pe Sirius, pe tot universul, ce bine era să râzi așa, din toată inima!

Table of Contents

[Title page](#)

[CAPITOLUL III](#)

Table of Contents

Title page	1
CAPITOLUL III	12